

Σ 69 ΠΔΒ

ΣΕΙΡΑ ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Θεοδωρίδης (Α.) Λαζαρού (Α.)
Χ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗ — Α. ΛΑΖΑΡΟΥ

ΘΕΟΙ ΚΑΙ ΗΡΩΕΣ

Για την Γ' τάξη του Δημοτικού Σχολείου

ΑΡΧΑΙΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΔΗΜΗΤΡ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε.
ΑΘΗΝΑΙ—ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ-ΟΔΟΣ ΑΓ. ΜΗΝΑ 10

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
1078

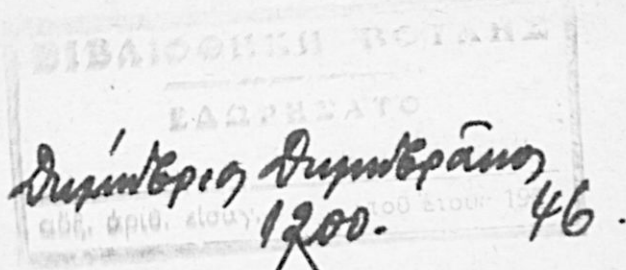

ΣΕΙΡΑ ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Χ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗ — Α. ΛΑΖΑΡΟΥ

ΘΕΟΙ ΚΑΙ ΗΡΩΕΣ

Για την Γ' τάξη του Δημοτικού Σχολείου

ΑΡΧΑΙΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ — ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ — ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ 10

002
ΕΠΣ
ΕΤΕΑ
1078

Κάθε αντίτυπο πρέπει να έχει την υπογραφή του συγγραφέα.

Παπαδόπουλος

PRINTED IN GREECE 1946

ΑΡΧΑΙΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΘΕΟΙ ΤΟΥΣ

Ἡ Ἑλλάδα καὶ οἱ Ἕλληνες.

Ἡ χώρα πὺν κατοικοῦμε εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ὀμορφότερες τοῦ κόσμου. Ὁ οὐρανὸς τῆς εἶναι καθαρὸς καὶ ξάστερος. Τὰ βουνά τῆς ἀστράφτουν ἀπὸ ἄσπρο φῶς καὶ χίλια χρώματα. Πράσινα δάση σκεπάζουν τὰ βουνά τῆς, οἱ ἀκρογαλιές τῆς ἀπλώνονται καταγάλανες καὶ ἀπὸ τὴ θάλασσα πὺν τὴν ἀγκαλιάζει ἀπ' ὄλα τὰ μέρη προβάλλουν τὰ νησιά καὶ τὰ γλάροι.

Σὲ παλαιότερα χρόνια, τὸν καιρὸ πὺν ζούσανε οἱ παλαιότεροι Ἕλληνες, ἦταν ἀκόμα ὠραιότερη. Εἶχε μεγάλα δάση, πολλὰ ποτάμια καὶ βρύσες μὲ κρύα νερά. Μὰ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἦταν κ' οἱ ἴδιοι πολὺ ὠραῖοι. Ἦταν ὑψηλοὶ καὶ ἄσπροι, δυνατοὶ κ' ἔξυπνοί. Ἦταν ἀπὸ τοὺς πῖο προκομμένους ἀνθρώπους πὺν εἶδε ὁ κόσμος. Οἱ Ἕλληνες ἀγαποῦσαν πολὺ τὴν πατρίδα τους καὶ τὴν ἐβρισκαν καμωμένη γιὰ νὰ ζοῦνε ἐκεῖ οἱ θεοί.

Οἱ Θεοὶ τῶν Ἑλλήνων.

Οἱ Ἕλληνες τοῦ καιροῦ ἐκείνου δὲν πίστευαν σ' ἓνα μονάχα θεό, ὅπως ἐμεῖς τώρα. Κάθε πράμα ὀμορφο ἢ μεγάλο πὺν τοὺς εὐχαριστοῦσε ἢ πὺν ἔκανε ν' ἀπορήση ὁ νοῦς τους τῶπαιρναν γιὰ θεό. Ἔτσι προσκυνούσανε τὸν οὐρανό, τὸν ἥλιο, τὸ φεγγάρι, τὴ θάλασσα. Οἱ Ἕλλη-

νες ἔβλεπαν παντοῦ θεούς. Κάθε δέντρο, κάθε ποτάμι, κάθε βρύση εἶχε τὸ θεό του, μιὰ νεράϊδα, μιὰ Νύφη ὅπως ἔλεγαν.

Οἱ Θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου.

Ἀνάμεσα ὁμως στοὺς θεούς ξεχώριζαν δώδεκα, τοὺς μεγαλύτερους. Ἔλεγαν πὸς οἱ δώδεκα αὐτοὶ θεοὶ κατοικοῦνε σὲ μιὰ βουνοκορφή, ψηλὰ ἐκεῖ στὸ μεγαλύτερο βουνὸ τῆς χώρας, στὸν Ὀλυμπο. Γι' αὐτὸ τοὺς εἶπαν θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου εἶτε Ὀλύμπιους θεοὺς.

Πρῶτος καὶ μεγαλύτερος ἀπ' ὅλους τοὺς θεοὺς ἦταν ὁ Δίας. Αὐτὸς ἐξουσίαζε τὸν οὐρανό, μάζευε τὰ σύννεφα, ἄστραφτε, βροντοῦσε καὶ ἔστειλε τὴ βροχή. Γυναίκα εἶχε τὴν Ἥρα, μιὰ ἄσπρη καὶ μεγαλόσωμη γυναίκα.

Ἡ θάλασσα εἶχε γιὰ θεὸ τὸν Ποσειδῶνα. Ἦταν ἀδελφὸς τοῦ Δία, μεγάλος καὶ δυνατὸς ὅπως ἐκεῖνος, ἄγριος ὁμως στὴν ὄψη, μὲ ἄτακτα καὶ πυκνὰ γένια. Κρατοῦσε ἓνα κοντάρι μὲ τρεῖς μύτες, ἦν τριάινα ὅπως ἔλεγαν, καὶ μ' αὐτὴ τάραζε τὴν θάλασσα, σήκωνε τὰ κύματα καὶ ἔκανε τοὺς σεισμούς.

Ὁ ὡραιότερος ἀπὸ τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου ἦταν ὁ Ἀπόλλωνας, ὁ θεὸς τοῦ ἡλίου. Ἦταν κάτασπρος, ὑψηλὸς καὶ δυνατὸς, μὲ ὡραία μαλλιά γύρω στὸ κεφάλι. Ἦταν σπουδαῖος μουσικὸς ὁ Ἀπόλλωνας. Στεφανωμένος μὲ κλαδιά δάφνης ἔπαιζε τὴν κιθάρα του καὶ καθισμένες γύρω του τραγουδοῦσαν οἱ ἐννιά κόρες τ' οὐρανοῦ οἱ Μοῦσες. Ἡ Ἄρτεμη ἦταν ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνα καὶ θεὰ τοῦ φεγγαριοῦ, μιὰ χαριτωμένη καὶ ντροπαλὴ κόρη, εὐκίνητη πολὺ, ποὺ κυνηγοῦσε λάφια στὰ δάση.

Ἡ Ἄθηνᾶ εἶναι ἡ θεὰ τῆς σοφίας καὶ τῆς προκοπῆς. Αὐτὴ κάνει ἔξυπνους καὶ ἐργατικούς τοὺς Ἕλληνες. Ἡ Ἄφροδίτη εἶναι ἡ θεὰ τῆς ὁμορφιάς, ὁμορφι

ή ίδια όσο μπορεί να φαντασθή κανείς. Έλεγαν πώς γεννήθηκε από τον άφρο της θάλασσας. Άλλη μιὰ θεά του Όλυμπου ήταν ή Έστία, πού φρόντιζε για την ευτυχία του κάθε σπιτιού. Η Δήμητρα είναι ή θεά των χωραφιών. Αυτή κάνει να ριζώσει ή σπορά και να φουντώσουν τὰ στάχυα.

Στόν Όλυμπο ζή και ο θεός του πολέμου Άρης. Είναι ένας νέος με γιγαντένιο σώμα, άρματωμένος πάντα κ' έτοιμος για τσακώματα. Οί θεοί τον μισούν μιὰ και τον φοβούνται ακόμα. Ο Ηφαιστος, μικρόσωμος και κουτσός, γιός του Δία, είναι σπουδαίος τεχνίτης. Έλεγαν πώς έχει τὸ εργαστήριό του κάτω από τή Γη, όπου δούλευε σκονισμένος και καπνισμένος. Έφτιανε τούς κερανούς του Δία. Ο ίδιος είχε φτιάξει τὰ παλάτια των θεών στόν Όλυμπο.

Οί Ηρωες.

Οί παλαιοί Έλληνες πίστευαν πώς οί θεοί έρχονται σε σχέσεις με τούς ανθρώπους. Τούς έδιναν συμβουλές, τούς ώδηγοῦσαν ή και τούς τιμωροῦσαν όσες φορές έφταιγαν. Ακόμη πίστευαν πώς οί θεοί παντρεύονται και μιὰ φορά με γυναίκες.

Τὰ παιδιά πού γεννιούνταν απ' αυτές ήταν πανέμορφα και άντρειωμένα. Αυτούς οί Έλληνες τούς έλεγαν ήρωες και ήμιθεούς, γιατί είχαν γονείς ένα θεό κ' έναν άνθρωπο. Όταν έβλεπαν κάποιον άντρειωμένο, πίστευαν πώς είναι παιδί κανενός θεοῦ.

Διηγήθηκαν πολλές ιστορίες για τούς ήρωες, για να δείξουν τή δύναμη, τήν παλλημαριά και τήν καλωσύνη τους. Αυτοί είναι οί μύθοι των αρχαίων Έλλήνων, περίεργοι πολύ και χαριτωμένοι. Μερικούς από τούς καλύτερους θά τούς μάθουμε άμέσως.

Ο ΗΡΑΚΛΗΣ

Ὁ Ἡρακλῆς παιδί.

Ὁ πιὸ ἀντρειωμένος ἀπὸ ὅλους πρὸς ἥρωες κι ὁ πιὸ
ξακουστός ἦταν ὁ Ἡρακλῆς. Ὁ Ἡρακλῆς γεννήθηκε
στὴ Θήβα. Ὅταν ὅμως οἱ παλαιοὶ εἶδανε πὼς ὁ Ἡρα-
κλῆς ξεπέρασε ὅλα τὰ παλληκάρια τοῦ καιροῦ του στὴν
ἀντορεία, πιστέψανε πὼς ἦταν γιὸς τοῦ Δία.

Ὁ Ἡρακλῆς ἄρχισε ἀκόμη ἀπὸ τὴν κούνια του νὰ
δείχνει τὴ δύναμή του. Ὅταν ἦταν ὀχτὼ μηνῶν, μιὰ
νύχτα ἐκεῖ πού κοιμότανε, πῆγαν δυὸ μεγάλα φίδια νὰ
τὸν φᾶνε. Ὁ Ἡρακλῆς ξύπνησε ἀπὸ τὸ σφύριγμά τους
καὶ μόλις ζυγώσανε στὴν κούνια, τὰ ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαι-
μό, τὸ ἓνα μὲ τὸ δεξί του καὶ τὸ ἄλλο μὲ τὸ ἀριστερό του
χέρι, καὶ τὰ ἔπνιξε.

Οἱ γονεῖς τοῦ Ἡρακλῆ φρόντισαν καὶ τοῦ ἔδωσαν
τὴν καλύτερη ἀνατροφή τοῦ καιροῦ τους.

Σὰ μεγάλωσε καὶ γίνηκε παλληκάρι, πῆγε στὸ βουνό
Κιθαιρώνα, πού εἶναι κοντὰ στὴν πατρίδα του τὴ
Θήβα. Ἐκεῖ φύλαγε τὰ κοπάδια τοῦ πατέρα, ὅπως ἔκα-
ναν τὰ βασιλόπουλα τὸν καιρὸ ἐκεῖνο. Μιὰ μέρα κάθησε
σὲ μιὰ πέτρα κι ἄρχισε νὰ συλλογιέται ποῖο δρόμο ν' ἀ-
κολουθήσει στὴ ζωὴ του. Τὴν ἴδια ὥρα εἶδε νὰ προβάλ-
λουν ἐμπρὸς του δυὸ γυναῖκες, πού ἐρχότανε ἢ μιὰ ἀπὸ
τὸν ἓνα κ' ἢ ἄλλη ἀπὸ τὸν ἄλλο δρόμο.

Ἡ πρώτη ἦταν παχιά, ντυμένη μὲ φανταχτερὰ ρού-

γα, βαμμένη και ἀκατάδεχτη. Στάθηκε μπροστά του και τοῦ εἶπε:

— "Ἄν ἀκολουθήσεις ἐμένα, θὰ περάσεις χρυσὴ ζωὴ. Δὲ θὰ δουλεύεις και δὲ θὰ κοπιάζεις. Θὰ ἀρπάζεις τὰ καλά τοῦ γείτονά σου και θὰ τὰ χαίρεσαι. Ἀκολούθα με και μὴ σὲ νοιάζει.

— Πῶς σὲ λένε; τῆς εἶπε ὁ Ἡρακλῆς.

— Οἱ φίλοι μου, τοῦ ἀποκρίθηκε, μὲ λένε Εὐτυχία, οἱ ἐχτροί μου ὅμως μὲ λένε Κακία.

Κατόπι πῆγε κοντά του ἡ δεύτερη γυναῖκα.

Ἦταν ντυμένη μὲ ραῦχα ἀπλά και καθαρά. Στάθηκε μὲ μεγάλη σεμνότητα και τοῦ εἶπε:

— Μὴν πιστεύεις Ἡρακλή, πῶς μπορεῖς νὰ χαρεῖς τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, ἂν δὲ κοπιάσεις και δὲν ἰδρώσεις. "Ἄν θέλεις νὰ σὲ ἀγαποῦν οἱ φίλοι σου, πρέπει νὰ τοὺς κάνεις καλά. "Ἄν θέλεις νὰ σοῦ δώσει ἡ γῆς καρπὸ, πρέπει νὰ τὴν ὀργανώσεις και νὰ κοπιάσεις. Τότε θὰ νοιώσεις ἀληθινὴ εὐχαρίστητη. "Ἄν κοπιάζεις και κάμεις τὸ καλὸ, τὸ ὄνομά σου θ' ἀκουστῆ.

— Ἐσένα πῶς σὲ λένε; εἶπε ὁ Ἡρακλῆς.

— Ἀρετή, ἀποκρίθηκε ἡ σεμνὴ γυναῖκα και ἔσκυψε τὰ μάτια χάμω.

Ὁ Ἡρακλῆς ἄκουσε και τὶς δυό, ζύγισε τὰ λόγια τους και προτίμησε τὸ δρόμο τῆς Ἀρετῆς. Ἔτσι σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἀγωνίστηκε γιὰ τὸ καλὸ και γιὰ τὸ δίκιο.

Ἡ Ἀθλοὶ τοῦ Ἡρακλῆ.

Ὁ Ἡρακλῆς εἶχε ἓναν ξάδερφο πὸν τὸν λέγανε Εὐρυσθέα. Ὁ Εὐρυσθέας ἦταν μεγαλύτερός του και ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα, γίνηκε βασιλιάς. Τὸ βασίλειο τοῦ Εὐρυσθέα ἦταν μεγάλο και εἶχε πρωτεύουσα μὲ πλούσια και δυνατὴ πόλη, τὶς Μυκῆνες, πὸν ἦταν ἡ Πελοπόννησο

καὶ βρῖσκεται κοντὰ στὸ σημερινὸ Ἄργος. Ὡστόσο τὸ βασίλειο τοῦτο ἦταν γεμάτο θηρία καὶ ληστὲς καὶ ὁ Εὐρυσθέας δὲν ἤξερε πῶς νὰ καθαρίσει τὸν τόπο, ἐπειδὴ ὁ ἴδιος δὲν ἦταν πολὺ τολμηρὸς.

Τότες παρουσιάστηκε μπροστά του ὁ Ἡρακλῆς καὶ τοῦ εἶπε:

—Εἶμαι στοὺς ὀρισμοὺς σου. Διάταξε ὅ,τι θέλεις καὶ θὰ τὸ κάνω.

Ὁ Εὐρυσθέας ἔστειλε τὸν Ἡρακλῆ νὰ κάμει τὰ πρὸ δύσκολα ἔργα. Τὰ ἔργα τοῦτα ἔγιναν περίφημα καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὰ εἶπαν: Οἱ ἄθλοι τοῦ Ἡρακλῆ.

Τὸ λιοντάρι τῆς Νεμέας.

Στὴ Νεμέα, κοντὰ στὸ σημερινὸ Ἄργος, ἐκεῖνο τὸν καιρὸ εἶχε ἄγριες λαγκαδιὲς καὶ δάση. Μέσα στὰ δάση της τοιγυροῦσε ἓνα λιοντάρι. Τὸ θηρίο αὐτὸ ρήμαζε τὸν κόσμον. Ὁ Εὐρυσθέας διάταξε τὸν Ἡρακλῆ νὰ πάει νὰ τὸ σκοτώσει καὶ νὰ τοῦ φέρει τὸ τομάρι τοῦ θηρίου.

Ὁ Ἡρακλῆς πῆρε τὸ δοξάρι του μὲ τὶς σαῖτες, ξερίζωσε ἓναν κορμὸ ἐλιάς, τὸν ἔκαμε ρόπαλο καὶ τράβηξε νὰ βρεῖ τὸ θερὸ. Στὰ μέρη πού γυροῦσε τὸ λιοντάρι δὲ βρισκότανε ψυχῆ. Ὅλοι ἀπὸ τὸ φόβο πους εἶχανε φύγει μακριά. Ὁ Ἡρακλῆς κοιτάζοντας μὲ προσοχὴ τὶς πατημασιὲς τοῦ ζώου, βρῆκε τὴ σπηλιά του καὶ κάθησε ἐκεῖ καὶ τὸ περίμενε. Πρὸς τὸ βράδυ φάνηκε τὸ θηρίο. Ὁ Ἡρακλῆς δίχως νὰ χάσει καιρὸ τέντωσε τὸ δοξάρι του καὶ τοῦ ἔστελε μὰ σαῖτα πού μπήχτηκε στὰ πλευρά του. Τὸ θηρίο ὡστόσο δὲν ἔνοιωσε τίποτε καὶ ἦταν ἑτοιμο νὰ ριχτῆ πάνω του. Ὁ Ἡρακλῆς τὸ πρόλαβε καὶ ὄρμησε νὰ τὸ πιάσει. Τὸ λιοντάρι βλέποντας πῶς ἔχει νὰ κάνει μὲ ἓναν ἀντρειωμένο, φοβήθηκε καὶ ἔτρεξε νὰ κρυφτεῖ

μέσα στη σπηλιά του. Ὁ Ἡρακλῆς τὸ κινήγησε μέσα στη σπηλιά. Ἡ σπηλιά ὅμως εἶχε δυὸ τρύπες καὶ τὸ λιοντάρι ξέφυγε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά. Ὁ Ἡρακλῆς ἔφραξε μὲ πέτρες τὴ μιὰ τρύπα καὶ τὸ ξανακινήγησε. Τὸ λι-

Τὸ λιοντάρι τῆς Νεμέας.

οντάρι χώθηκε πάλι στη σπηλιά. Ὁ Ἡρακλῆς ὄριμψε μέσα τὸ ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμό, τὸ ἔσφιξε μέσα στὴν ἀγκυλιά του καὶ τὸ ἔπνιξε. Ὑστερα τὸ ἔγδαρε καὶ τὸ τομάρι του τὸ φοροῦσε πάντα στὴ ράχη του. Αὐτὴ εἶναι ἡ λ ε ο ν τ ῆ τοῦ Ἡρακλή, ὅπως ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι.

Ἡ Λερναία Ὑδρα.

Στὸ βάλτο τῆς Λέρνας, πού ἦταν κι αὐτὸς κοντὰ στὸ σημερινὸ Ἄργος, ζοῦσε ἓνα πελώριο θεριακωμένο φίδι τοῦ νεροῦ, μιὰ ὕδρα ὅπως ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι. Τὸ φίδι αὐτὸ εἶχε ἐνὶὰ κεφάλια καὶ τὸ μεσιανὸ ἦταν ἀθάνατο. Μὲ τὴν ἀνάσα του μόλυνε ὅλη τὴ χώρα κι ἔφερνε χαλασμὸ στὰ κοπάδια καὶ στὰ σπαρτά.

Ὁ Εὐρυσθέας ἔστειλε τὸν Ἡρακλῆ νὰ ξολοθρέψει κι αὐτὸ τὸ θηρίο. Ὁ Ἡρακλῆς πῆρε γιὰ σύντροφο τὸν ἀνεψιὸ του Ἰόλαο καὶ τράβηξε γιὰ τὸ βάλτο. Φτάνοντας ἐκεῖ τὸ γύρευε παντοῦ, ὥσπου τὸ βροῖκε στὴν πηγὴ χωμένο μες τὰ νερά. Τότες ὁ Ἡρακλῆς, γιὰ νὰ βγάλει τὸ φίδι ἀπὸ τὰ νερά, τοῦ ἔριξε πυρωμένες σαῖτες, πὺν τὸ ἔκαμαν ἀπὸ τὸν πόνο νὰ πεταχτεῖ ἔξω. Ὁ Ἡρακλῆς ὀρμάει μέσα στὸ νερὸ καὶ τὸ πάτησε στὴν κοιλιὰ. Ἡ ὕδρα ἀπλώσε τὰ κεφάλια τῆς γιὰ νὰ τὸν πνίξει. Ὁ Ἡρακλῆς μὲ τὸ μαχαῖρι τῆς κόβει ἓνα κεφάλι. Ἐξαφνα ὅμως εἶδε πὺς στὴ θέση του φυτρώσανε ἀμέσως ἄλλα δύο. Τότες ὁ Ἡρακλῆς βλέποντας πὺς ἔτσι πάει χαμένος ὁ κόπος του, διάταξε τὸν Ἰόλαο νὰ τοῦ ἀνάψει δαυλιὰ καὶ μόλις αὐτὸς ἔκοβε τὸ κεφάλι, ἐκεῖνος ἀμέσως τὸ ἔκαιγε μὲ τὸ ἀναμένο δαυλί. Ἐτσι δὲν ξεφύτρωσε πᾶ ἄλλο κεφάλι κι ὁ Ἡρακλῆς ξολοθρέψε τὸ θηρίο. Κατόπι βούτηξε μέσα στὴ χολὴ τοῦ φιδιοῦ τὶς σαῖτες του κι ἀπὸ τότε ἔγιναν φαρμακερές.

Τὰ ὄρνια τῆς Στυμφαλίδας.

Στὴ λίμνη Στυμφαλίδα, πού ἦτανε κοντὰ στὴν Ἄρκαδία, βοισκότανε κᾶτι μεγάλα πουλιὰ πὺν εἶχανε σιδερένια πόδια καὶ σιδερένιες μύτες. Καὶ οἱ φτεροῦγες τους ἀκόμα ἦταν σιδερένιες καὶ ρίχνανε τὰ φτερά τους μα-

κρουὰ στοὺς ἐχθροὺς σὰ σαίτες. Τὰ ἄγρια αὐτὰ πουλιά
 κάνανε μεγάλο χαλασμό σὲ ὅλη τὴν τριγυρινὴ χώρα,
 σκότωναν ἀκόμα κι ἀνθρώπους. Ὁ Εὐρυσθέας διάταξε
 τὸν Ἡρακλῆ νὰ πάει νὰ ξεκαθαρίσει τὸν τόπο ἀπὸ τὰ
 φοβερὰ πουλιά.

Ὁ Ἡρακλῆς τράβηξε γὰ τὴ λίμνη τῆς Στυμφαλίδας.
 Ἡ λίμνη αὐτὴ βροισκόταν μέσα σὲ ἄγρια βουνά,
 στὸ βάθος μιᾶς βαθειᾶς χαράδρας. Φαίνονταν καὶ δὲ
 φαίνονταν. Ἔτσι τὰ ὄρνια ἦταν κρυμμένα κι ὁ Ἡρα-
 κλῆς δὲν μπορούσε νὰ τὰ σκοτώσει. Τί σοφίστηκε τότες;
 Κάθησε πάνω στὸ βουνό, πῆρε δυὸ μεγάλα κρόταλα
 γάλκινα καὶ τὰ χτυποῦσε δυνατά. Τὰ πουλιὰ τρόμαξαν
 ἀπὸ τὸν ἀσυνήθιστο κρότο καὶ πετάξανε ψηλά. Τότες
 ὁ Ἡρακλῆς τεντώνοντας τὸ δοξάρι, τοὺς ἔριχνε τὶς φαρ-
 μακερὲς σαίτες του καὶ τὰ σκότωνε ἕνα ἕνα. Ὅσα πρό-
 φθασαν καὶ γλίτωσαν πετάξανε καὶ φύγανε μακριὰ καὶ
 δὲν ξαναφανήκανε πιά στὴ λίμνη.

Ὁ ἀγριόχοιρος τοῦ Ἐρμιάνθου.

Στὸν Ἐρμιάνθο ἕνα βουνό τῆς Ἀρκαδίας, ζοῦσε
 ἕνας ἀγριόχοιρος ποὺ ἔκανε μεγάλο κακὸ στὴ γύρω χό-
 ρα. Ὁ Εὐρυσθέας διάταξε πάλι τὸν Ἡρακλῆ νὰ πάει
 καὶ νὰ τοῦ φέρει ζωντανὸ τὸν ἀγριόχοιρο. Ὁ Ἡρακλῆς
 τράβηξε γιὰ νὰ βρεῖ τὸ θηρίο. Μαζὶ μὲ τὶς σαίτες καὶ τὸ
 ρόπαλό του πῆρε καὶ ἕνα μεγάλο καὶ γερὸ δίχτυ. Ὅταν
 ἔφτασε στὸν Ἐρμιάνθο, ξεσήκωσε τὸν ἀγριόχοιρο, τὸν
 κινήγησε ὥσπου τὸν ἔκαμε νὰ πέσει μέσα σὲ μιὰ χιονι-
 σμένη χαράδρα κι ἐκεῖ τὸν ἔπιασε. Τὸν τύλιξε μέσα στὸ
 δίχτυ καὶ τὸν ἔφερε ζωντανὸ στὸν Εὐρυσθέα. Ἐκεῖνος
 ὅταν ἀντίκρουσε ξαφνικὰ τὸ ἄγριο αὐτὸ θηρίο, φοβήθηκε
 τόσο πολὺ, ποὺ πῆγε καὶ κρύφτηκε μέσα σ' ἕνα πιθάρι.

Οἱ στάβλοι τοῦ Αὐγεία.

Στὴν Ἡλεία, πού εἶναι κι αὐτὴ στὴν Πελοπόννησο, ζοῦσε καὶ βασίλευε ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἓνας βασιλιάς πού τότε λέγανε Αὐγεία. Ὁ Αὐγείας ἦταν πολὺ πλούσιος καὶ εἶχε ἀμέτρητα κοπάδια πρόβατα καὶ βόδια. Ἦταν τόσο πολλὰ, πού οἱ βοσκοὶ δὲν πρόφταιναν νὰ καθαρίσουν τοὺς στάβλους ἀπὸ τὴν κοπριά. Ἔτσι μὲ τὰ χρόνια ἡ κοπριά στοιβάχτηκε καὶ δὲν μπόρουσε νὰ μπεῖ κανένας μέσα στοὺς στάβλους.

Ὁ Ἡρακλῆς πῆρε διαταγὴ ἀπὸ τὸν Εὐρουσθέα νὰ πάει καὶ νὰ καθαρίσει τοὺς στάβλους τοῦ Αὐγεία. Ὁ Ἡρακλῆς κατάφερε καὶ σὲ τούτῃ τῇ δύσκολῃ δουλειᾷ νὰ τὰ βγάλει πέρα. Τί ἔκαμε; Μὲ τὸ ρόπαλό του ἔδωσε μιὰ στὸν τοῖχο τοῦ στάβλου κι ἄνοιξε δυὸ μεγάλες τρυπες, ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ τὴν ἄλλῃ μεριά, κατόπι ἄνοιξε δυὸ χαντάκια κι ἔκαμε νὰ περάσουνε μέσα ἀπὸ τοὺς στάβλους τὰ νερὰ δυὸ ποταμῶν, τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ τοῦ Πηνειοῦ. Τὰ νερὰ πῆραν τὶς κοπριὲς καὶ σὲ λίγη ὥρα οἱ στάβλοι καθαρίστηκαν ὁλότελα.

Ἡ λαφίνα τῆς Κερύνειας.

Στὰ βουνὰ τῆς Ἀρκαδίας τριγυρνοῦσε μιὰ παράξενη λαφίνα. Ἡ λαφίνα αὐτὴ ἦταν ἀφιερωμένη στὴ θεὰ Ἄρτεμη. Λέγανε πὼς ἦταν στοιχιωμένη. Ἀκούραστη στὸ τρεχίό, διάβαινε γρήγορῃ σὰν ἀστραπή.

Ὁ Εὐρουσθέας ἐκραξε τὸν Ἡρακλῆ καὶ τοῦ εἶπε:

— Νὰ πᾶς νὰ μοῦ φέρεις ζωντανὴ τὴν ἀπιαστὴ λαφίνα τῆς Κερύνειας.

Κι ὁ Ἡρακλῆς ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Μετὰ χαρᾶς θὰ σοῦ κάμω καὶ τούτῃ τῇ δουλειᾷ.

Πῆγε στὰ βουνὰ τῆς Ἀρκαδίας, ξεσήκωσε τὴ λαφίνα μέσα ἀπὸ τὰ φουντωμένα δέντρα καὶ ἄρχισε νὰ τὴν κνηγάει ἀνάμεσα σὲ βουνὰ καὶ λαγκάδια.

Ἡ λαφίνα τὸβαλε στὰ πόδια καὶ ἔτρεχε. Ὁ Ἡρακλῆς τὴν πῆρε τὸ κατόπι καὶ τὴν κνήγησε ὡς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, ἓνα ὀλάκερο χρόνο. Ἔτσι ἡ λαφίνα ἔφτασε στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου. Κουρασμένη ἀπὸ τὸ τρεχιὸ ξαναπῆρε τὸ δρόμο πού ἔκαμε καὶ γύρισε πίσω στὴν Ἀρκαδία. Ἐκεῖ πῆγε καὶ κρύφτηκε μέσα στὸ ναὸ τῆς θεᾶς Ἄρτεμης, γιὰ νὰ φυλαχτεῖ ἀπὸ τὸν Ἡρακλῆ. Ὁ Ἡρακλῆς ὡστόσο τὴν παραμόνεψε κι ὅταν βγῆκε νὰ βοσκῆσει, τὴν ἔπιασε τὴν ὥρα πού ἔπινε νερὸ στὴν ἄκρη τοῦ ποταμοῦ. Τότες φανερώθηκε μπροστά του ἡ θεὰ Ἄρτεμη καὶ τοῦ εἶπε:

— Σ' ἀφήνω νὰ τὴν πᾶς στὸν Εὐρουσθεά, ἂν μοῦ δίνεις τὸ λόγο σου, πὼς θὰ τὴν ξαναφέρεις πίσω. Ἄν τὴ κρατήσεις, θὰ πάθεις μεγάλο κακὸ.

Ὁ Ἡρακλῆς τὸ ὑποσχέθηκε. Ἔτσι καὶ ἔκαμε. Τὴν πῆγε καὶ τὴν ἔδειξε στὸν Εὐρουσθεά καὶ κατόπι τὴν ξανάφερε στὸ ἴδιο μέρος πού τὴν εἶχε πιάσει καὶ τὴν ἄφησε λεύτερη μέσα στὰ δάση.

Ὁ ταῦρος τῆς Κρήτης.

Στὴν Κρήτη βρισκότανε ἓνας ἄγριος ταῦρος πού ρήμαζε τὸν κόσμο. Μὲ τὰ κατορθώματα αὐτὰ ὁ Ἡρακλῆς κέρδισε μεγάλη φήμη καὶ τ' ὄνομά του ἀκούστηκε παντοῦ, γιὰτὶ ἔκανε καλὸ στοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Εὐρουσθεάς ὅμως δὲν τὸν ἄφησε ἤσυχο. Τώρα ἄρχισε νὰ τὸν στέλνει ὅλο σὲ μακρυνότερα μέρη. Πρῶτα τὸν ἔστειλε στὴν Κρήτη.

Ἀκοῦστε τὴν ἱστορία του:

Μιὰ μέρα ὁ Μίνως, ὁ βασιλεὺς τῆς Κρήτης, γύρεψε

ἀπὸ τὸ θεὸ τῆς θάλασσης Ποσειδῶνα ἓνα ζῶο, γιὰ νὰ τοῦ προσφέρει θυσία. Κι ὁ Ποσειδῶνας ἔβγαλε μέσα ἀπὸ τὰ ἀφροισμένα κύματα ἓναν ταῦρο, πὺν ἦταν χαρὰ θεοῦ νὰ τὸν βλέπεις. Ὁ βασιλιάς Μίνως ὅταν εἶδε τ' ὠραῖο ζῶο, λυτήθηκε νὰ τὸ σφάξει. Τότες θυμώσε ὁ Ποσειδῶνας κ' ἔκαμε τὸν ταῦρο νὰ ἀγριέψει τόσο πολὺ, πὺν ἔγινε ὁ φόβος καὶ τρόμος ὅλου τοῦ νησιοῦ. Ἐνας Ἡρακλῆς μποροῦσε νὰ τὸν καταφέρει. Ὁ Ἡρακλῆς μπῆκε σ' ἓνα καράβι καὶ ταξίδεψε γιὰ τὴν Κρήτη. Ὅταν ἄραξε στὸ λιμάνι της, βγήκε ἔξω παρουσιάστηκε στὸ βασιλῆα Μίνωα καὶ τοῦ εἶπε:

— Βασιλιά μου, ὁ βασιλιάς τῆς Μυκῆνας Εὐρυσθέας μὲ πρόσταξε νὰ ἔρθω ἐδῶ, νὰ πιάσω τὸν ταῦρο καὶ νὰ τοῦ τὸν πάω ζωντανό. Μοῦ δίνεις τὴν ἄδεια;

Κι ὁ βασιλιάς Μίνως τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Ἐχεις ὅλη τὴν ἄδεια ἀπὸ μένα. Ἄν μπορεῖς, πιάσε τον καὶ κάμε τον ὅ,τι θέλεις.

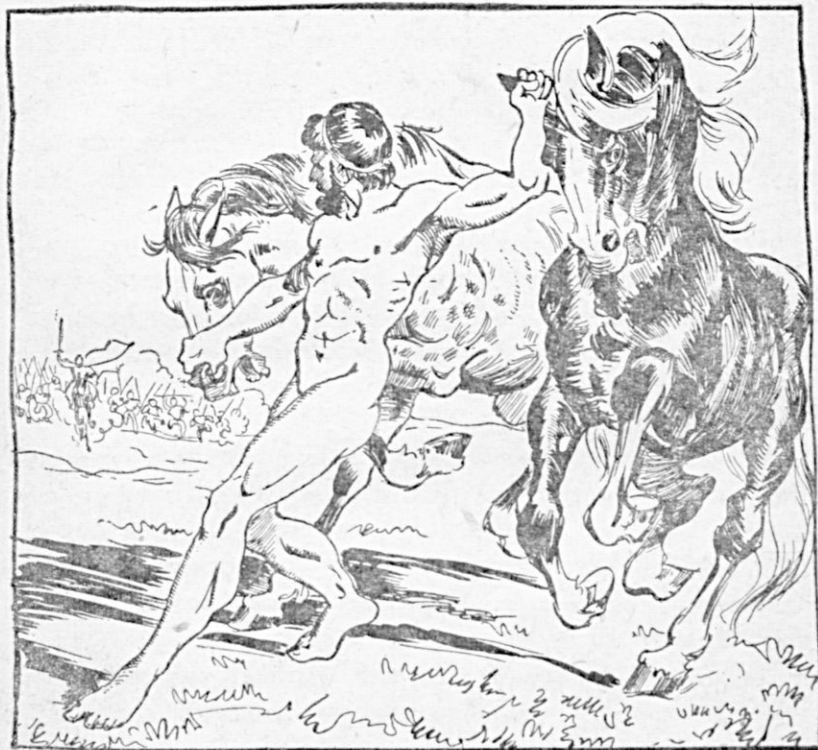
Τότες ὁ Ἡρακλῆς τὸν κινήγησε καὶ τὸν ἔπιασε, κ' ἀφοῦ πάλαψε ἄγρια μὲ τὸ θηρίο, τὸ δάμασε καὶ ὕστερα τὸ ἔδεσε σφιχτά, τὸ πήρε στὴ ράχη του καὶ μπαίνοντας ξανά στὸ καράβι τὸ ἔφερε στὶς Μυκῆνες, στὸν Εὐρυσθέα. Ὁ Εὐρυσθέας φεβήθηκε καὶ τὸ ἄφησε λεύθερο. Κι ὁ ταῦρος ἀφοῦ ρήμαξε ὅλο τὸ Μοριά, καταστάλαξε στὸν κάμπο τοῦ Μαραθῶνα.

Τὰ ἄγρια ἄλογα τοῦ Διομήδη.

Στὴ Θράκη βασίλευε ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἓνας βασιλιάς, πὺν τότε λέγανε Διομήδη. Ὁ λαὸς του ἦταν βάρβαρος. Ὁ βασιλιάς αὐτὸς εἶχε κάτι ἄλογα ἄγρια καὶ ἀνήμερα, πὺν τὰ θρέφανε μὲ ἀνθρώπινο κρέας. Ὅσοι ξένοι ξεπεφταν στὰ ἀκρογιάλια τῆς χώρας του, τοὺς ἔπαιρνε καὶ τοὺς ἔρχεγε στὰ ἄγρια ἄλογα καὶ τοὺς ἔτρωγαν.

Ὁ Εὐρουσθέας διάταξε τὸν Ἡρακλῆ νὰ πάει στὴ Θράκη νὰ τοῦ φέροι ζωντανὰ τὰ ἄγρια ἄλογα τοῦ Διομήδη.

Ὁ Ἡρακλῆς πῆρε μαζί του μερικὸς συντρόφους καὶ τράβηξε γιὰ τὴ Θράκη. Φτάνοντας στὴ βάρβαρη αὐτὴ

Τὰ ἄγρια ἄλογα τοῦ Διομήδη.

χώρα, πῆγε ἴσια στὸ στάβλο τοῦ Διομήδη. Ἐκεῖ βροῆκε πολλοὺς δούλους ποὺ φυλάγανε τὰ ἄλογα. Αὐτοὶ θέλησαν νὰ τὸν ἐμποδίσουν. Ὁ Ἡρακλῆς ἔπεσε ἀπάνω τους καὶ τοὺς κατατσάκισε. Ὑστερα πῆρε τὰ ἄλογα καὶ κατέβηκε πρὸς τὴν ἀκρογιαλιὰ γιὰ νὰ φύγει.

Όταν ὁ Διομήδης ἔμαθε πὼς τοῦ ἀρπάξανε τὰ ἄλογα, ἀρμάτωσε πολὺ λαὸ καὶ πῆγε στὴν ἀκρογιαλιὰ νὰ χτυπήσει τὸν Ἡρακλῆ.

Ἐκεῖ πολεμίσανε κι ὁ Ἡρακλῆς μὲ τοὺς συντρόφους του νίκησε τὸ Διομήδη καὶ τὸ λαὸ του. Ὁ Διομήδης ἔπεσε ζωντανὸς στὰ χέρια τοῦ Ἡρακλῆ. Ὁ Ἡρακλῆς τὸν ἔριξε καὶ τὸν ἔφαγαν τὰ ἄγρια ἄλογά του. Ἐτσι ὁ Διομήδης ἔπαθε ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε στοὺς ξένους.

Ἡ ζώνη τῆς Ἴππολύτης.

Πρὸς τὴν ἄκρη τῆς Μαύρης Θάλασσας, στὸ μέρος τῆς Ἀσίας, κοντὰ στὸν ποταμὸ Θερωμόδοντα, κατοικοῦσαν ἐκεῖνο τὸν καιρὸ οἱ Ἀμαζόνες. Οἱ Ἀμαζόνες ἦταν γυναῖκες ἀντρειωμένες καὶ ζούσανε δίχως ἄντρα, μοναχῆς τους. Δουλειά τους εἶχανε τὸν πόλεμο. Βασίλισσά τους ἦταν ἡ ὁμορφη Ἴππολύτη.

Ἡ Ἴππολύτη φοροῦσε ἀντὶς γιὰ κορῶνα μιὰ ὀλόχρυση ζώνη, στολισμένη μὲ ἀτίμητα πετράδια.

Ὁ Εὐρυσθέας εἶχε μιὰ κόρη ποὺ τὴν λέγανε Ἀδμήτη. Ἡ Ἀδμήτη εἶχε ἀκουστὰ γιὰ τὴν περίφημη ζώνη τῆς Ἴππολύτης καὶ παρακάλεσε τὸν πατέρα της νὰ στείλει τὸν Ἡρακλῆ νὰ τὴ φέρει.

Κι ὁ Εὐρυσθέας φώναξε τὸν Ἡρακλῆ καὶ τοῦ εἶπε:

— Νὰ πᾶς στὴ χώρα τῆ μακρουνή, ἐκεῖ ποὺ κατοικοῦνε οἱ Ἀμαζόνες, καὶ νὰ μοῦ φέρεις τὴν ξακουστὴ ζώνη τῆς βασίλισσας Ἴππολύτης.

Ὁ Ἡρακλῆς πῆρε μαζί του μερικὸς συντρόφους, ἀρμάτωσαν ἕνα καράβι καὶ κίνησε γιὰ τὴ Μαύρη Θάλασσα.

Όταν ἔφτασε στὴ χώρα ποὺ ζούσανε οἱ Ἀμαζόνες, παρουσιάστηκε στὴν Ἴππολύτη καὶ γύρευε νὰ τοῦ δώσει τὴν ὀλόχρυση ζώνη. Ἡ Ἴππολύτη φοβήθηκε καὶ δέ-

χτηκε. Ἄλλες ὥσπότεσο Ἄμαζόνες νόμισαν πὸς οἱ ξένοι ἦρθαν ν' ἀρπάξουν τὴ βασιλίςσά τους. Ἐεσήκωσαν ὄλες τὶς Ἄμαζόνες καὶ μαζὶ μὲ τὴ βασιλίςσα, ἀρματομένες, καθάλα στὰ ἄλογά τους, πέσανε ἀπάνω στὸν Ἡρακλῆ καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Ἡρακλῆς τότε μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους του πολέμησε τὶς Ἄμαζόνες καὶ τὶς νίκησε, σκότωσε τὴν Ἰπολύτη καὶ τῆς πῆρε τὴν ὀλόχρυση ζώνη. Ἔτσι τὴν πῆρε καὶ τὴν ἔφερε στὴ θυγατέρα τοῦ Εὐρουσθέα.

Οἱ ἀγελάδες τοῦ Γηρουόνη.

Σὲ κάποιον ἔρημον νησί, πέρα ἀπὸ τὴ θάλασσα, πρὸς τὰ μέρη τῆς Δύσης, ζῶσε ὁ γίγαντας Γηρουόνης. Ὁ Γηρουόνης εἶχε δυὸ πόδια, τρία κορμιὰ καὶ τρία κεφάλια. Ἡ φωνὴ του ἦταν δυνατὴ σὰν κεραυνός, εἶχε ἓνα κοπάδι χρυσοκόκκινες ἀγελάδες, πού τὴ νύχτα τὶς ἔκρυβε σὲ μιὰ σκοτεινὴ σπηλιὰ. Εἶχε ἓνα βοσκὸ καὶ ἓνα μαῦρο σκυλὶ μὲ δυὸ κεφάλια πού τὶς φυλάγανε.

Ὁ Ἡρακλῆς πῆρε πάλι προσταγὴ ἀπὸ τὸν Εὐρουσθέα νὰ πάει καὶ νὰ τοῦ φέρει τὶς θαυμαστὲς αὐτὲς ἀγελάδες.

Ἐεκίνησε καὶ τράβηξε πρὸς τὴ Δύση νὰ βρεῖ τὸ νησί τοῦ Γηρουόνη. Ὅταν ἔφτασε στὴν ἄκρη τῆς Εὐρώπης ἐκεῖ πού τελείωνε ἡ ξασὰ κι' ἄρχιζε ἡ θάλασσα, δὲν ἤξερε τί νὰ κάμει. Στενοχωρημένος ὅπως ἦταν, γύρισε καὶ εἶδε τὸν ἥλιο πού τὸν κοίταζε ἀπὸ ψηλὰ καὶ θύμωσε. Τέντωσε τὸ δοξάρι του καταπάνω στὸν ἥλιο καὶ τὸν σημάδευσε νὰ τὸν χτυπήσει. Κι ὁ ἥλιος θάμασε τὴν παλληκαριὰ τοῦ Ἡρακλῆ καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ χρυσὴ βάρκα νὰ περάσει τὴ θάλασσα. Ἔτσι ὁ Ἡρακλῆς πέρασε πέρα ἀπὸ τὸν ὠκεανὸ στὴν Ἀφρική. Περνώντας ἀπὸ τὴ μιὰ

χώρα στὴν ἄλλη, ἔστησε δυὸ κολῶνες, μιὰ στὴν Εὐρώπη καὶ μιὰ στὴν Ἀφρική, γιὰ νὰ δείχνουνε τὸ πέρασμά του. Αὐτὲς οἱ ἀρχαῖοι τὶς εἶπαν Ἡράκλειες στήλες, δηλαδὴ κολῶνες τοῦ Ἡρακλῆ.

Ὁ Ἡρακλῆς ἅμα πάτησε στὴν Ἀφρική, πῆγε στὴ σκοτεινὴ σπηλιὰ τοῦ Γηρυόνη. Μπῆκε μέσα, σκότωσε τὸ μαῦρο σκυλί, πὺν φύλαγε τὶς ἀγελάδες, ὕστερα σκότωσε καὶ τὸ βοσκό, πὺν ἔτρεξε ἀκούοντας τὰ γαυγίσματα τοῦ σκυλιοῦ. Κατόπι ἔβγαλε τὶς ἀγελάδες ἀπὸ τὴ σπηλιὰ καὶ τὶς πῆρε κ' ἔφυγε. Ὁ γίγαντας Γηρυόνης, ὅταν ἔμαθε πὺς τοῦ παίρουνε τὶς ἀγελάδες, ἔτρεξε νὰ τὶς γλυτώσει. Βοῆκε τὸν Ἡρακλῆ καὶ πάλεψε μαζί του ἄγρια, καὶ ὁ Ἡρακλῆς τὸν νίκησε καὶ τὸν σκότωσε. Ὑστερα κατέβηκε στὴν ἀκρογιαλιά, μπῆκε ξανά στὴ βάρκα τοῦ ἥλιου καὶ πέρασε στὴν Εὐρώπη μὲ τὶς ἀγελάδες.

Ὅταν ἔφτασε στὶς Μυκῆνες, τὶς παράδωσε στὸν Εὐρουσθέα καὶ ὁ Εὐρουσθέας τὶς θυσίασε στὴ θεὰ Ἥρα.

Τὰ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων.

Σὲ μιὰ μακρυνὴ χώρα, πρὸς τὸ μέρος πὺν βασιλεύει ὁ Ἥλιος καὶ ἀρχινᾷ ἡ νύχτα, ἦταν ἕνας μαγικὸς κήπος, ὅπου κατοικοῦσαν Νεραΐδες. Οἱ Νεραΐδες αὐτὲς ἦταν κόρες τοῦ Ἑσπερου καὶ οἱ ἀρχαῖοι τὶς ἔλεγαν Ἑσπερίδες, δηλαδὴ Ἑσπεριδοπούλες. Στὰ δέντρα τοῦ κήπου ὠριμάζανε χρυσοὶ καρποί, καὶ ἀπὸ ἕνα δέντρο κρεμόντανε τὰ ξακουσμένα χρυσὰ μῆλα, πὺν ἦταν ἀθάνατα.

Ὁ Εὐρουσθέας διάταξε τὸν Ἡρακλῆ νὰ πάει καὶ νὰ τοῦ φέροι τὰ χρυσὰ μῆλα. Ὁ Ἡρακλῆς δὲν ἤξερε ποῦ δρόμο νὰ πάει. Τράβηξε πρὸς τὴ θάλασσα καὶ συναπάντησε δυὸ Νεραΐδες. Τὶς ρώτησε ἂν ξέρουνε ποῦ βρίσκονται τὰ χρυσὰ μῆλα. Καὶ ἐκείνες τοῦ ἀποκριθῆκανε:

— Ἐδῶ κοντὰ εἶναι ἡ σπηλιὰ τοῦ Νηρέα, τοῦ γέρον

τῆς θάλασσης. Νὰ τὸν παραμονέψεις καὶ νὰ τὸν πιᾶ-
σεις. Αὐτὸς θὰ σοῦ δείξει τὸ δρόμο. Κοίταξε νὰ μὴ σοῦ
ξεφύγει, γιὰτὶ αὐτὸς ἀλλάζει μορφές, γίνεται πουλί, θη-
ρίο, νερὸ ἢ φωτιά.

Ὁ Ἡρακλῆς ἔκαμε ὅπως τὸν ὠρμήνεψαν οἱ Νεραΐ-
δες. Παραμόνεψε καὶ ἔπιασε τὸ Νηρέα. Τότες ὁ γέρος
τῆς θάλασσης τοῦ εἶπε:

— Νὰ πᾶς πρὸ πέρα. Θὰ βρεῖς ἓνα γίγαντα, εἶναι ἀ-
δερφός μου καὶ τότε λένε Ἄτλαντα. Αὐτὸς κρατᾷ
στὸν ὄμο του τὸν οὐρανό. Ρώτησέ τονε καὶ θὰ σοῦ πει
ποῦ βρίσκονται.

Ὁ Ἡρακλῆς πῆρε τὸ δρόμο καὶ τράβηξε πρὸς τὸ μέ-
ρος πού τοῦ ἔδειξε ὁ Νηρέας. Βρῆκε τὸν Ἄτλαντα πού
σῆκωνε στὸν ὄμο του τὸν οὐρανὸ καὶ τότε ρώτησε:

— Δὲ μοῦ λές, πατέρα, ποῦ βρίσκεται ὁ κῆπος μὲ τὰ
χρυσὰ μῆλα, ποῦ κατοικοῦνε οἱ Ἑσπεριδοποῦλες;

Κι ὁ Ἄτλαντας τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Εἶναι ἀκόμα πολὺ μακρὸν καὶ ὁ δρόμος εἶναι δύ-
σκολος. Ἄν θέλεις, κράτα λιγάκι στὸν ὄμο σου τὸν
οὐρανὸ καὶ ἐγὼ θὰ πάω νὰ σοῦ τὰ φέρω.

Ὁ Ἡρακλῆς πῆρε στὴ ράχη του τὸν οὐρανὸ καὶ ὁ
Ἄτλας πῆγε καὶ τοῦ ἔφερε τὰ μῆλα. Δὲν ἤθελε ὅμως νὰ
ξαναφορτωθῇ τὸν οὐρανό. Λέγει λοιπὸν τοῦ Ἡρακλῆ:

— Ἐγὼ θὰ πάω τὰ μῆλα στὸν Εὐρουσθέα.

Ὁ Ἡρακλῆς στενοχωρέθηκε πολὺ, γιὰτὶ ἔτσι θὰ ἔμε-
νε φορτωμένος τὸν οὐρανὸ γιὰ πάντα. Καμώθηκε ὅμως
πὼς δὲν τὸν νιάζει καὶ ταῦ εἶπε τοῦ γίγαντα:

— Πόλν καλά, κάμε ὅπως λέγεις. Μόνο κάμε μου τὴ
χάση καὶ βοήθησέ με νὰ βάλω καλὰ στὴ ράχη μου τὸν
οὐρανό, γιὰτὶ ἄρχισε κάπως νὰ μοῦ ξεφεύγει καὶ φο-
βοῦμαι πὼς θὰ πέσει.

Ὁ Ἄτλαντας ἀπονήρευτα χώθηκε κάτω ἀπὸ τὸν οὐ-
ρανό. Ὁ Ἡρακλῆς τοῦ τὸν παρατάει λέγοντας:

—Καλὰ εἶσαι τώρα. Καὶ χωρὶς νὰ χάσει καιρὸ παίρνει τὰ μῆλα καὶ τὰ φέρνει στὸν Εὐρυσθέα. Ἐκεῖνος τὰ ἔδωσε στὴ θεὰ Ἀθηνᾶ. Ἡ Ἀθηνᾶ πάλι τὰ ξανάβαλε πάνω στὸ δέντρο τους.

Ὁ Κέρβερος.

Ὅταν ὁ Εὐρυσθέας εἶδε πὸς ὁ Ἡρακλῆς κατάφερονε νὰ βγάξει πέρα ὅλες τὶς δύσκολες δουλειές, σκέφθηκε νὰ τὸν βάλει νὰ κάμει κάτι πὸ δύσκολο ἀκόμα.

Στὰ βάθη τῆς γῆς βρίσκεται ὁ Κάτω κόσμος. Οἱ ἀρχαῖοι πίστευαν πὸς ἐκεῖ μέσα εἶναι κρυμμένες οἱ ψυχές τῶν πεθαμένων.

Ὁ Εὐρυσθέας διάταξε τὸν Ἡρακλῆ νὰ κατεβῆ στὸν Κάτω κόσμο καὶ νὰ τοῦ φέροι τὸν Κέρβερο. Ὁ Κέρβερος ἦταν ἓνα σκυλὶ μὲ τρία κεφάλια καὶ μὲ οὐρὰ φιδιού. Τὸ θηρίο αὐτὸ τὸ εἶχε ὁ Πλούτωνας, ὁ θεὸς τοῦ Κάτω κόσμου, γιὰ νὰ φυλάει στὴν πόρτα τοῦ Ἄδη.

Ὁ Ἡρακλῆς, πὸν δὲν ἤξερε τί θὰ πεῖ φόβος, βάλθηκε νὰ κατεβῆ ζωντανὸς στὸν Κάτω κόσμῳ. Τράβηξε γιὰ τὸ ἀκρωτήριον Ταίναρο, πὸν βρίσκεται στὴν ἄκρη τοῦ Μοριᾶ. Ἐκεῖ ἦταν μιὰ βαθειὰ σπηλιά, πὸν κατέβαζε στὸν Κάτω κόσμῳ.

Ὁ Ἡρακλῆς ἅμα ἔφτασε στὸν Ἄδη, παρουσιάστηκε στὸν θεὸ Πλούτωνα τὸν προσκύνησε καὶ τοῦ εἶπε:

— Θεὲ μεγαλοδύναμε τοῦ Κάτω κόσμου, ὁ βασιλιὰς Εὐρυσθέας, ὁ ἀφέντης μου, μὲ διάταξε νὰ κατεβῶ στὸν Κάτω κόσμῳ καὶ νὰ τοῦ φέρω, μὲ τὴν ἄδειά σου, τὸν Κέρβερο.

Κι ὁ Πλούτωνας τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Σὲ ἀφήνω νὰ τὸν ἀνεβάσεις στὸ φῶς τῆς μέρας, ἂν μπορέσεις νὰ τὸν δαμάσεις δίχως ἄρματα.

Ὁ Ἡρακλῆς τότε πέταξε τὰ ἄρματα του κι' ὁρμών-
 τας ἔπιασε τὸ σκυλί σφιχτὰ ἀπὸ τὸ λαμὸ καὶ τὸ ἀνέβασε
 στὴν ἀπάνω γῆ. Τράβηξε ἴσια γιὰ τὶς Μυκῆνες καὶ τὸ
 ἔφερε νὰ τὸ δείξει στὸν Εὐρυσθέα. Ὁ Εὐρυσθέας μὴ-

Ὁ Εὐρυσθέας μὴ ἀντίκρουσε τὸν Κέρβερο, δὲν ἤξερε ποῦ νὰ κρυφτεῖ.

Ἦς ἀντίκρουσε τὸ τρομερὸ θηρίο, δὲν ἤξερε ποῦ νὰ κρυ-
 φτεῖ ἀπὸ τὸ φόβο του. Ἔτσι ὁ Ἡρακλῆς ξαναγύρισε
 μὲ τὸν Κέρβερο στὸ Ταίναρο καὶ τὸν ἄφησε στὸ ἄνοιγμα
 τοῦ δρόμου ποὺ πάει στὸν Κάτω κόσμον.

“Υστερα ἀπὸ τοὺς ἄθλους.

“Ὅταν ὁ Ἡρακλῆς ἔκαμε καὶ τὸ τελευταῖο αὐτὸ κατόρθωμα, νὰ κατεβῆ ζωντανὸς στὸν Ἄδη, τότες πᾶ ὁ Εὐρυσθέας κατάλαβε πὼς δὲν ὑπάρχει τίποτα πὺν νὰ μὴ μπορεῖ νὰ τὸ κάμει ὁ Ἡρακλῆς. Ἔτσι ἄφησε πᾶ τὸν Ἡρακλῆ ἤσυχο.

Ὁ Ἡρακλῆς τράβηξε τὸ δρόμο του. Γύριζε παντοῦ σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ξολόθρευε τὰ θηρία καὶ τοὺς ληστές, πὺν ἔκαναν μεγάλο κακὸ στοὺς ἀνθρώπους, τιμωροῦσε τοὺς κακοὺς καὶ ἔδινε τιμὲς καὶ πλοῦτη στοὺς δίκαιους.

Ἔτσι τὸ ὄνομά του ἔγινε ἀκουστὸ σὲ ὅλο τὸν κόσμον, γιατί πῆρε, καθὼς εἶδαμε, τὸν καλὸ δρόμον καὶ βγήκε δοξασιμένος.

Θάνατος τοῦ Ἡρακλῆ.

Ὁ Ἡρακλῆς εἶχε πάρει γυναῖκα του τὴ Δηϊάνειρα. Μιὰ μέρα ταξίδευε ἀπὸ μιὰ πόλη σὲ ἄλλη καὶ ἔπρεπε νὰ περάσει ἀπὸ κάποιο ποτάμι, πὺν τὰ νερά του ἦταν φουσκωμένα. Στὸ ποτάμι στεκόταν ὁ Κένταυρος Νέσσοσ καὶ περνοῦσε τοὺς ἀνθρώπους στὴ ράχη του ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος στὸ ἄλλο. Τί ἦταν οἱ Κένταυροι; Οἱ Κένταυροι ἦταν ὡς τὴ μέση ἀνθρώποι καὶ ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω ἄλογα. Ὅταν ὁ Ἡρακλῆς ἔφτασε μὲ τὴ γυναῖκα του στὸ ποτάμι, παρᾶδωσε πρῶτα τὴ γυναῖκα του στὸν Κένταυρον νὰ τὴν περάσει πέρα καὶ αὐτὸς περίμενε στὴν ὄχθη. Ὅταν ὁμοῦς ὁ Νέσσοσ ἔφτασε στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη μὲ τὴ Δηϊάνειρα, θέλησε νὰ τὴν πάρει καὶ νὰ φύγει. Τότες ὁ Ἡρακλῆς τὸν σημάδευε καὶ τὸν γτύπησε μὲ τὶς φαμακερές του σαίτες. Ὁ Νέσσοσ νοιώθοντας πὼς θὰ πεθάνει, θέλησε νὰ ἐκδικηθεῖ τὸν Ἡρακλῆ. Λέγει λοιπὸν

τῆς Δηϊάνειρας: Ἐγὼ τώρα πεθαίνω. Θέλω ὅμως τὴν τελευταία μου στιγμή νὰ σοῦ δώσω μιὰ καλὴ συμβουλή. Πάρε λίγο ἀπὸ τὸ αἷμα μου καὶ φύλαξέ το. Ἄν τύχη καμιὰ φορὰ ὁ Ἡρακλῆς νὰ σὲ ξεχάσει στὰ ταξίδια του, ἄλειψε μὲ τὸ αἷμα κανένα πονκαμισό του κι ἅμα τὸ φορέσει θὰ σὲ ξαναθυμηθῇ. Ἡ Δηϊάνειρα πίστεψε καὶ ἔκαμε αὐτὸ ποῦ εἶπε ὁ Κένταυρος.

Ὁ Ἡρακλῆς γυροῦσε σὲ Ἀνατολὴ καὶ Δύση ξολοθρεύοντας θηρία καὶ ληστές. Εἶχε καιρὸ νὰ πάει σπῆτι του. Μιὰ μέρα γυροῦντας ἀπὸ τὸ ταξίδι του σταμάτησε στὸ βουνὸ Οἶτη νὰ κάμη θυσιά στοὺς θεούς. Ἔστειλε κάποιον νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι του ἓνα καινούργιο πονκάμισο. Τότες ἡ γυναίκα του θαρῶντας πὼς τὴν εἶχε ξεχάσει καὶ γιὰ τοῦτο ἔκαμε τόσον καιρὸ νὰ ἔρθῃ, τοῦ ἔστειλε τὸ φαρμακεμένο πονκάμισο. Ὁ Ἡρακλῆς τὸ φόρεσε καὶ ἀμέσως κόλλησε πάνω στὶς σάρκες του κι ἄρχισε νὰ νοιώθῃ φοβεροὺς πόνους. Ἔκαμε νὰ τὸ βγάλῃ καὶ τραβοῦσε μαζὶ κομμάτια κρέατα ἀπὸ τὸ κορμὶ του. Τότες ἔνοιωσε πὼς ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πεθάνῃ καὶ ἀνέβηκε στὴ στοίβα τὰ ξύλα, ποῦ εἶχε ἀνάψει γιὰ νὰ κάμη θυσιά. Ὁ θεὸς Δίας τὸν πῆρε ἀπὸ τὶς φλόγες καὶ τὸν ἀνέβασε στὸν οὐρανό.

Ο ΘΗΣΕΑΣ

Τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ Θησέα.

Ἡρώας ὅμοιος μὲ τὸν Ἡρακλῆ φανερώθηκε λίγο πρὶ ὕστερα ὁ Θησέας. Ὁ Θησέας ἦταν γιὸς τοῦ βασιλιᾶ τῆς Ἀθήνας Αἰγέα καὶ τῆς Αἰθρας, τῆς κόρης τοῦ Πιπθέα, πὺν βασίλευε στὴν Τροιζίνα.

Ὁ Αἰγέας παντρεύτηκε στὴν Τροιζίνα. Ὅταν κίνησε νὰ φύγει γιὰ τὴν Ἀθήνα, σήκωσε μιὰ πελώρια πέτρα καὶ ἔβαλε ἀπὸ κάτω τὸ σπαθί του καὶ τὰ σοντάλια του. Ὑστερα εἶπε στὴ γυναίκα του:

— "Ἄν γεννήσεις ἀγόρι, νὰ τὸ ἀναθρέψεις ὅπως ταιριάζει σ' ἓνα ἥρωα καὶ ὅταν μεγαλώσει νὰ τὸ φέρεις σὲ τούτην ἐδῶ τὴν πέτρα. Ἄν μπορέσει καὶ τὴ σηκώσει, ἄς πάρει νὰ φορέσει τὰ σοντάλια καὶ νὰ ζωστεῖ τὸ σπαθί μου. Ὑστερα νὰ κινήσει γιὰ τὴν Ἀθήνα καὶ νὰ ἐρθεῖ νὰ μὲ βρεῖ. Ἐγὼ θὰ τὸν γνωρίσω ἀπὸ τὰ σημάδια μου αὐτά.

Ὑστερα ἀπὸ λίγους μῆνες ἡ Αἰθρα γέννησε τὸ Θησέα. Τὸ παιδί μεγάλωνε καὶ ἔδειχνε τὸ θάρρος του ἀπὸ μικρό. Μιὰ μέρα ἤρθε στὸ σπίτι τους ὁ Ἡρακλῆς, ἔβγαλε τὴ λεοντή του καὶ τὴν ἄφησε χάμω. Κάποια παιδιά, πὺν μπήκανε στὸ σπίτι, βλέποντας τὴ γούνα τὴν πήρανε γιὰ ζωντανὸ λεοντάρι καὶ φύγανε τρομαγμένα. Ὁ Θησέας ὅμως πὺν πίστεψε καὶ αὐτὸς πὺς τὸ θηρίο εἶναι ζωντανό, ἄρπαξε ἓνα πελέκι ἀπὸ τὰ χέρια κάποιου δούλου καὶ ὤρμησε κατὰ πάνου του.

Ὄταν μεγάλωσε ὁ Θησέας καὶ ἔγινε παλληκάρι, τὸν ἔφερε μιὰ μέρα ἢ μητέρα του μπροστὰ στὴν πέτρα, ὅπου ἦταν κρυμμένα τὸ σπαθὶ καὶ τὰ σαντάλια τοῦ πατέρα του Αἰγέα, καὶ τοῦ εἶπε ἂν μπορεῖ νὰ τὴν ἀνασηκώσει. Ὁ Θησέας μὲ μεγάλη εὐκολία ἀνασήκωσε τὴν πέτρα καὶ πῆρε τὸ σπαθὶ καὶ τὰ σαντάλια, τὰ φόρεσε, καί, ὅπως τοῦ εἶχε παραγγεῖλει ὁ πατέρας του, ἐτοιμάστηκε νὰ ταξιδέψει γιὰ τὴν Ἀθήνα. Ἡ μάνα του καὶ ὁ παπoύς του τὸν παρακαλοῦσαν νὰ ταξιδέψει μὲ καράβι, γιατί ἀπὸ στεριάς οἱ δρόμοι ἦταν γεμάτοι ληστές. Ὁ Θησέας ὅμως εἶχε ἀκούσει νὰ μιλᾶνε γιὰ τὰ κατορθώματα τοῦ Ἡρακλῆ καὶ λαχταροῦσε νὰ δοξαστεῖ κι αὐτός. Γιὰ τοῦτο ἀντὶς νὰ φοβηθεῖ εὐχαριστήθηκε πὺ εὑρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ δείξει τὴ δύναμή του καὶ τὸ θάρρος του. Ἔτσι πῆρε τὸ δρόμο τῆς στεριάς.

Ὁ πρῶτος πὺ συναπάντησε στὸ δρόμο του ἦταν ὁ γίγαντας Περιφύτης. Αὐτὸς κρατοῦσε ἓνα μεγάλο ρόπαλο κ. ὅποιος διαβάτης ἔπεφτε στὰ χέρια του τοῦ ἔδινε μιὰ μὲ τὸ ρόπαλο καὶ τὸν σκοτώνει. Ὁ Θησέας πάλαιψε μαζί του, τὸν νίκησε καὶ τὸν σκότωσε. Πῆρε τὸ ρόπαλο τοῦ γίγαντα καὶ τράβηξε τὸ δρόμο του. Τὸ ρόπαλο αὐτὸ τὸ κρατοῦσε πάντα ὅπως ὁ Ἡρακλῆς τὴ λεοντή.

Κοντὰ στὸν ἰσθμὸ τῆς Κορίνθου συναπάντησε ἓνα δεύτερο κακοῦργο, τὸν Σίννη. Ὁ ληστής αὐτὸς εἶχε ἓνα πολὺ ἄγριο τρόπο νὰ σκοτώνει τοὺς διαβάτες πὺ ἔπεφταν στὰ χέρια του. Ὁ Θησέας τοῦ ρίχτηκε καὶ τὸν σκότωσε χωρὶς δυσκολία μὲ τὸν ἴδιο τρόπο.

Λίγο παραπέρα βρῆκε στὸ δρόμο του ἓνα ἄλλο ληστή, πὺ τότε λέγανε Σκίρωνας. Αὐτὸς πάλι ἔπανε τοὺς διαβάτες καὶ τοὺς ἔγδυε. Κατόπι τοὺς γκρέμιζε πάνω ἀπὸ τοὺς βράχους στὴ θάλασσα. Ὁ Θησέας τὸν σκότω-

σε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Τὸν ἔγδυσε καὶ τὸν γκρέμισε ἀπὸ τοῦ βράχους.

Ὅταν πὰ ἔφτασε κοντὰ στὴν Ἀθήνα, βρῆκε στὸ δρόμο κι ἓναν ἄλλο ληστή, πὺ τόνε λέγανε Προκρούστη. Ὁ ληστής αὐτὸς εἶχε ἓνα κοντὸ κρεβάτι κι ὅποιονε ἔπιανε περαστικὸ τὸν ξάπλωνε ἀπάνω στὸ κρεβάτι του αὐτό. Ὅσο μέρος ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ διαβάτη ἔβγαινε ἔξω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τὸ ἔκοβε. Ὁ Θησεῆς ἔπιασε κι αὐτὸν τὸ ληστή, τὸν ξάπλωσε πάνω στὸ κρεβάτι καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι.

Ἔτσι ἔφτασε στὴν Ἀθήνα καὶ παρουσιάστηκε στὸν πατέρα του Αἰγέα. Ὁ βασιλεὺς ἄμα τὸν εἶδε, τὸν γνώρισε ἀμέσως ἀπὸ τὸ σπαθὶ καὶ τὰ σαντάλια πὺ φοροῦσε. Τὸν ἀγκάλιασε, τὸν φίλησε καὶ τὸν κήρυξε διάδοχό του.

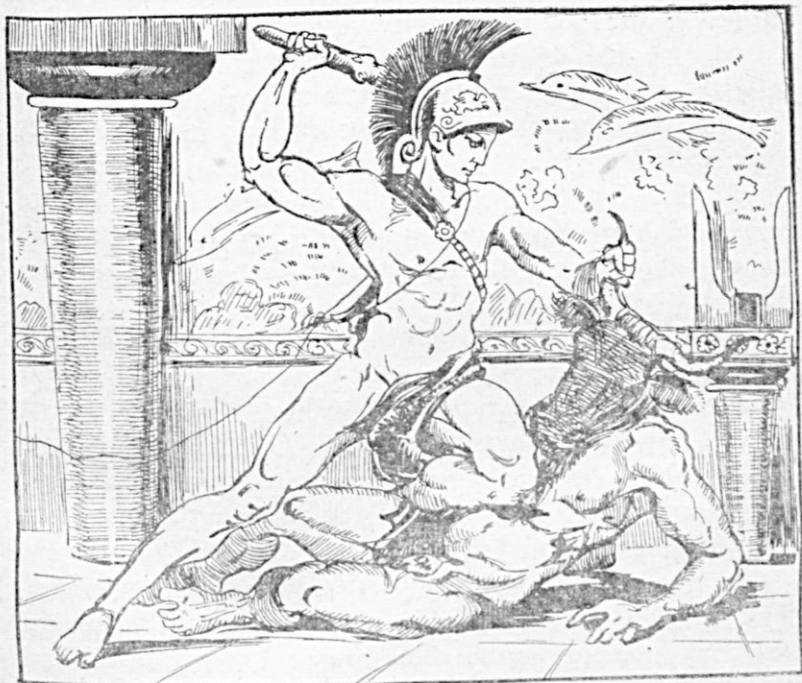
Ὁ ταῦρος τοῦ Μαραθῶνα.

Ὁ Θησεῆς ἔμαθε στὴν Ἀθήνα πὺς ἓνας ἄγριος ταῦρος τριγυροῦσε στὸν κάμπο τοῦ Μαραθῶνα καὶ ρήμαζε τὴ χώρα. Ἦταν ὁ ταῦρος, πὺ τὸν ἔφερε ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ τὴν Κρήτη κι ὁ Εὐρυσθέας ἀπὸ τὸ φόβο του τὸν εἶχε ἀφήσει ἐλεύθερο. Ὁ Θησεῆς ἔτρεξε στὸ Μαραθῶνα, κυνήγησε τὸν ταῦρο καὶ τὸν ἔπιασε. Ἐπειτα τὸν ἔφερε στὴν Ἀθήνα καὶ τὸν θυσίασε στὸ θεὸ Ἀπόλλωνα.

Ὁ Μινώταυρος τῆς Κρήτης.

Τὸν καιρὸ αὐτὸν ἡ Κρήτη εἶχε ἓνα δυνατὸ βασιλεῖα, πὺ τὸν ἔλεγαν Μίνωα. Αὐτὸς εἶχε πολλὰ πλούτη, δυνατὸ στρατὸ καὶ ἐξουσίαζε τὴ θάλασσα μὲ τὰ καράβια

του. Οἱ Ἀθηναῖοι ἔκαμαν πόλεμο μὲ τὸ Μίνωα καὶ ν. κήθησαν. Ὁ Μίνωας ὑποχρέωσε τοὺς Ἀθηναίους νὰ τοῦ στέλνουνε κάθε χρόνο ἑπτὰ ἀγόρια καὶ ἑπτὰ κορίτσια νὰ τρώει ὁ Μινώταυρος.

Ὁ Μινώταυρος τῆς Κρήτης.

Ὁ Μινώταυρος ἦταν ἓνα θηρίο, πὸν εἶχε κορμὶ ἀνθρώπου καὶ κεφάλι ταύρου.

Τὸν ἴδιο καιρὸ πὸν εἶχε φτάσει ὁ Θησεύς στὴν Ἀθήνα, φτάσανε καὶ οἱ ἀποσταλμένοι τοῦ βασιλιᾶ Μίνωα, πὸν ἐρχότανε γιὰ τρίτη φορὰ νὰ πάρουνε τὰ ἑπτὰ ἀγόρια καὶ τὰ ἑπτὰ κορίτσια ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Ὁ Θησέας σὰν τὸ ἔμαθε, παρακάλεσε τὸν πατέρα του νὰ τὸν ἀφήσει νὰ πάει κι αὐτὸς μαζί τους. Ὁ Αἰγέας δὲν ἠθέλε νὰ χωριστεῖ τὸ γιό του, γιατί φοβότανε μὴν πάθει. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ τὰ πολλὰ παρακάλια τοῦ Θησέα, δέχτηκε καὶ τὸν ἄφησε. Μόνο τοῦ ἔδωκε μιὰ παραγγελία:

— Ἄν πᾶς μὲ τὸ καλὸ καὶ γυρίσης νικητής, νὰ ἀλλάξεις τὰ πανιά τοῦ καραβιοῦ καὶ νὰ βάλεις ἄσπρα.

Γιατὶ τὸ καράβι ποὺ πήγαινε σὲ τόσο θλιβερὸ ταξίδι εἶχε μαῦρα πανιά.

Ὁ Θησέας τοῦ εἶπε πὼς θὰ τὸ κάμει, ὅπως τὸν διάταξε, πήρε τὰ ἑπτὰ ἀγόρια καὶ τὰ ἑπτὰ κορίτσια, μπήκε στὸ καράβι μὲ τὰ μαῦρα πανιά καὶ τράβηξε γιὰ τὴν Κρήτη.

Ἔτσι ἔφτασε τὸ καράβι στὴν Κρήτη. Ὁ Μίνωας εἶχε κλεισμένο τὸ Μινώταυρο μέσα σὲ ἓνα ἀπέραντο χτίριο, ποὺ τὸ λέγανε Λαβύρινθο. Ἐκεῖ ρίχνανε τὰ παιδιά καὶ τὰ ἔτρωγε τὸ θηρίο. Ὁ Λαβύρινθος εἶχε τόσο πολλὰ δωμάτια καὶ τόσο μπερδεμένους διαδρόμους, ποὺ ὅποιοι ἔμπαινε μιὰ φορὰ ἔχανε τὸ δρόμο καὶ δὲν μπορούσε πιά νὰ ξαναβγεῖ.

Ὁ Μίνωας εἶχε μιὰ κόρη ποὺ τὴνε λέγανε Ἀριάδνη. Ἡ Ἀριάδνη εἶδε τὸ Θησέα καὶ συμπόνεσε τὰ νιάτα του καὶ τὴν ὁμορφιά του κι ἀποφάσισε νὰ τὸν σώσει. Γιατὶ καὶ ἂν ἀκόμη νικουῖσε ὁ Θησέας τὸ Μινώταυρο, θὰ ἔχανε τὸ δρόμο καὶ ἔτσι θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴν πείνα μαζί μὲ τὰ παιδιά μέσα στοὺς διαδρόμους τοῦ Λαβύρινθου.

Φάναξε λοιπὸν κουφὰ τὸ Θησέα, τοῦ ἔδωσε ἓνα κουβάρι κλωστή καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὴν ὥρα ποὺ θὰ μπαίνεις στὸ Λαβύρινθο νὰ δέσεις σὲ κάποιον μέρος στὴν ἄκρη τῆς κλωστῆς. Ὑστερα νὰ ξετυλίγεις τὸ κουβάρι καὶ νὰ προχωρεῖς. Κι ὅταν μὲ τὸ καλὸ σκοτώσεις τὸ Μινώταυρο, νὰ ἀρχίσεις νὰ τυλί-

γεις τὸ κουβάρι καὶ νὰ βγαίνεις. Ἐτσι θὰ βρεῖς τὴν πόρτα καὶ θὰ γλιτώσεις.

Ὁ Θησέας ἔκαμε ὅπως τὸν ὀρμήνεψε ἡ Ἀριάδνη. Κι ἅμα προχώρησε ἀρκετὰ στὸ Λαβύρινθο κ' ἔφτασε στὰ σκοτεινότερα μέρη, τοῦ ρίχτηκε τὸ ἀνήμερο θεριό. Ὁ Θησέας πάλαιψε ἀρκετὴ ὥρα μὲ τὸ Μινώταυρο. Στὸ τέλος τοῦ κατάφερε μιὰ γερὴ κατακεφαλιὰ μὲ τὸ ρόπαλο καὶ τὸν ἄφησε στὸν τόπο. Ὑστερα τυλίγοντας τὸ κουβάρι βγήκε ἔξω μαζί μὲ τὰ παιδιὰ. Ἐτσι γλιτώσανε γιὰ πάντα οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τὸ βαρὺ φόρο.

Ὁ Θησέας μπήκε στὸ καράβι μὲ τὰ παιδιὰ καὶ κίνησαν γιὰ τὴν Ἀθήνα. Ἀπὸ τὴ χαρὰ του ξέχασε νὰ πεῖ στὸν καρaboκύρη ν' ἀλλάξει τὰ πανιά καὶ νὰ βάλει τὰ ἄσπρα. Αὐτὸ ὅμως ἔγινε αἰτία μεγάλης δυστυχίας.

Ὁ βασιλιάς Αἰγέας περιμένε ἀνήσυχος στὴν κορφή ἐνὸς βράχου νὰ δεῖ πότε θὰ φανεῖ τὸ καράβι. Ὅταν τὸ εἶδε νὰ προβάλει ἀπὸ μακρὰ μὲ τὰ μαῦρα πανιά, πίστεψε πὼς χάθηκε ὁ γιός του. Λυπήθηκε τόσο πολὺ πὺν δὲ θέλησε πὰ νὰ ζήσει, ρίχτηκε ἀπὸ τὸ βράχο στὴ θάλασσα καὶ σκοτώθηκε. Ἀπὸ κείνο τὸν καιρὸ ἔβγαλαν τὴ θάλασσα ἐκείνη Αἰγαῖο πέλαγο, δηλ. θάλασσα τοῦ Αἰγέα.

Οἱ Ἀθηναῖοι δεχτήκανε τὸ Θησέα μὲ χαρὲς μεγάλες καὶ δόξασαν τὴ μέρα πὺν γλιτώσανε ἀπὸ τὸ φόρο πὺν πλέρωναν στὸ Μίνωα.

Ὁ Θησέας λυπήθηκε κατάκαρδα γιὰ τὸν ἄδικο θάνατο τοῦ πατέρα του Αἰγέα καὶ τὸν ἔκλαψε πικρά. Ὑστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Αἰγέα οἱ Ἀθηναῖοι ἔκαμαν βασιλιὰ τὸ Θησέα.

Ὁ Θησέας βασιλιάς τῆς Ἀθήνας.

Ὁ Θησέας, ὅταν ἀνέβηκε στὸ θρόνο, κυβέρνησε τοὺς Ἀθηναίους σὰν καλὸς πατέρας. Μεγάλωσε τὸ βασίλειό

του καὶ τὸ δυνάμωσε. Πρὶν νὰ βασιλέψει ὁ Θησεύς, ἡ Ἀττικὴ ἦταν χωρισμένη σὲ δέκα δήμους. Κάθε χωριὸ τῆς ἦταν κι ἕνας δήμος καὶ τὸ καθένα κυβερνιότανε μοναχὸ του. Ὁ Θησεύς ἔνωσε ὅλα τὰ χωριά τῆς Ἀττικῆς σ' ἕνα κράτος καὶ ἔκαμε πρωτεύουσά του τὴν Ἀθήνα. Γιὰ νὰ θυμῶνται τὴν ἔνωση αὐτὴ οἱ Ἀθηναῖοι, γιόρταζαν κάθε χρόνο τὰ Παναθήναια κ' ἡ μέρα ἐκείνη ἦταν ἡ πρὸ μεγάλη καὶ πρὸ ἐπίσημη γιορτὴ τους.

Θάνατος τοῦ Θησεά.

Ὁ Θησεύς ἔκαμε πολλὰ ἄλλα καλὰ στὴν πατρίδα του. Ὡστόσο δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσει. Ξανάρχισε τὰ ταξίδια του. Γύρισε πολλὰ μέρη καὶ ἔκαμε καινούργιες ἥρωϊκὲς πράξεις. Δὲν πρόρεσε ὅμως νὰ εὐχαριστήσῃ ὅλους του τοὺς πατριῶτες. Ὄταν μιὰ φορὰ γύρισε στὴν Ἀθήνα ἀπὸ μακρινὸ ταξίδι, οἱ Ἀθηναῖοι ἐπαναστάτησαν καὶ δὲν τὸνε δεχτήκανε. Τότες πῆρε τὰ μάτια του κι ἔφυγε στὰ ξένα. Πῆγε στὴ Σκῦρο στὸ φίλο του Λυκομήδη, ποῦ ἦταν βασιλιάς τοῦ νησιοῦ. Ὁ Λυκομήδης φοβήθηκε μήπως ὁ Θησεύς τοῦ πάρει τὸ βασίλειό του καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸν σκοτώσει μὲ δόλο. Τοῦ εἶπε πὼς ἤθελε τάχα νὰ τοῦ δείξει ὅλο τὸ βασίλειό του, καὶ τότε πῆγε στὴν κορυφὴ ἑνὸς ψηλοῦ γκρεμοῦ. Ἀπὸ καὶ τὸν ἔσπρωξε ξαφνικὰ κι ὁ Θησεύς ἔπεσε πάνω στοὺς μύτερους βράχους, καὶ σκοτώθηκε. Ἔτσι πέθανε καὶ θάφτηκε στὰ ξένα. Ὑστερα ἀπὸ χρόνια ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Κίμωνας βρῆκε τὸν τάφο του. Ἐβγάλε τὰ κόκαλά του καὶ τὰ ἔφερε μὲ τιμὲς στὴν Ἀθήνα. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἔχτισαν ἕνα ὠραῖο μνημεῖο, τὸ Θησεῖο, καὶ φύλαξαν μέσα τὰ κόκαλα.

Η ΑΛΚΗΣΤΗ

Ἡ Ἀλκῆστη παντρεύεται τὸν Ἀδμητο.

Στὴν Ἴωλκῶ, πόλῃ τῆς Θεσσαλίας, ἐκεῖ πού βρίσκεται ὁ σημερινὸς Βόλος, βασίλευε ὁ Πελίας. Ὁ Πελίας εἶχε μιὰ θυγατέρα πού τὴ λέγανε Ἀλκῆστη. Ἦταν ἡ πιὸ ὁμορφῆ καὶ ἡ πιὸ φρόνιμη βασιλιπούλα τοῦ καιροῦ τῆς. Γιὰ τοῦτο ἐρχόντανε βασιλιάδες καὶ βασιλόπουλα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδας νὰ τὴ γυρέψουνε γυναίκα ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς τὸν Πελία.

Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς πού ἤρθανε νὰ τὴ ζητήσουνε ἦταν καὶ ὁ Ἀδμητος, πού βασίλευε στὶς Φερές, μιὰ πόλῃ τῆς Θεσσαλίας, πού δὲν εἶναι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ Βόλο. Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πλούσιους καὶ δυνατοὺς βασιλιάδες. Ἐξὸν ἀπὸ τὰ πλούτη του εἶχε καὶ προστάτῃ καὶ βοηθό του τὸ θεὸ Ἀπόλλωνα. Ὅταν πῆγε νὰ γυρέψῃ ἀπὸ τὸν Πελία τὴν Ἀλκῆστη, ὁ Πελίας τοῦ εἶπε:

— Θὰ δώσω τὴ θυγατέρα μου σὲ κεῖνον πού θὰ μπορέσει νὰ ζεῖψῃ στὸ ἀμάξι του λεοντάρια καὶ ἀρκοῦδες καὶ θᾶρθῃ νὰ μοῦ ζητήσῃ τὴ θυγατέρα μου μὲ ἀμάξι, πού τὸ σέρνουν τὰ ἄγρια αὐτὰ θηρία.

Ὁ Ἀδμητος ἦταν λυπημένος, γιατί συλλογιζότανε πὼς δὲ θὰ μπορέσει νὰ καταφέρει τὴ δύσκολη αὐτὴ δουλειά. Τότες φανερώθηκε μπροστά του ὁ προστάτῃς του θεὸς Ἀπόλλωνας καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐγὼ θὰ μερώσω τὰ θηρία καὶ θὰ τὰ ζεῖψω στὸ ἀμάξι σου.

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ὁ Ἄδμητος παρουσιάστηκε στὸν Πελία μὲ τὸ ἀμάξι, ποῦ τὸ ἔσερναν λεοντάρια καὶ ἀρκουῶδες, καὶ ὁ Πελίας τοῦ ἔδωσε γυναῖκα τὴ θυγατέρα του Ἄλκηστη.

Ἄρρώστια τοῦ Ἄδμητου.

Ἔτσι παντρεύτηκε ὁ Ἄδμητος τὴν ὡραία Ἄλκηστη. Κάμανε παιδιά καὶ ζούσανε ἀγαπημένοι καὶ εὐτυχισμένοι. Ὡστόσο μιὰ μέρα ἔπεσε βαρὶ ἀρρωστος ὁ Ἄδμητος καὶ ἦταν κοντὰ νὰ πεθάνει. Παρακάλεσε τὸν Ἀπόλλωνα νὰ τὸν γλιτώσει. Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε:

— Εἶναι τῆς μοίρας νὰ πεθάνει ἓνας. Ἄν βρεῖς κανένα ἀπὸ τοὺς δικούς σου, ποῦ νὰ θελήσει νὰ πεθάνει στὴ θέση του, γλιτώνεις ἐσύ.

Μὰ ποιὸς νὰ δεχτεῖ κάτι τέτοιο; Παρακάλεσε τὸν πατέρα του καὶ τὴ μητέρα του, ποῦ ἦταν γέροι καὶ κοντὰ στὸ θάνατο. Μὰ ποῦ νὰ τ' ἀκούσουν ἐκεῖνοι. Τοῦ μίλησαν μάλιστα πολὺ ἄσχημα. Τότες ἡ Ἄλκηστη παρουσιάστηκε στὸν Ἄδμητο καὶ τὸν παρακάλεσε μὲ δάκρυα νὰ δεχτεῖ νὰ πεθάνει ἐκεῖνη στὴ θέση του. Ὁ Ἄδμητος δὲ δεχότανε μὲ κανένα τρόπο νὰ πεθάνει ἡ ἀγαπημένη του γυναῖκα μέσα στὸ ἄνθος τῆς νιότης της. Ἡ Ἄλκηστη ὅμως παρακαλοῦσε καὶ τοῦ ἔλεγε:

— Τί θὰ τὴν κάμω ἐγὼ τὴ ζωὴ, ὅταν ἐσύ πεθάνεις; Ἐσύ εἶσαι ὁ ἀφέντης τοῦ σπιτιοῦ καὶ θὰ μπορέσεις νὰ ἀναθρέψεις τὰ παιδιά μας καὶ νὰ κρατήσεις τὰ καλά μας, γιὰ νὰ ζήσουνε εὐτυχισμένα. Ἀφοῦ εἶναι γραφτὸ νὰ πεθάνει κάποιος ἀπὸ μᾶς, τὸ πιὸ σωστὸ καὶ τὸ καλύτερο εἶναι νὰ πεθάνω ἐγώ.

Ὁ Ἡρακλῆς γλιτώνει τὴν Ἄλκηστη
ἀπὸ τὸ θάνατο.

Ἔτσι πέθανε ἡ Ἄλκηστη. Οἱ σκλάβες τῆς καὶ οἱ δοῦλοι γύρω τῆς κλαίγανε γιὰ τὰ χαμένα νιάτα τῆς καὶ τὴν καλωσύνη τῆς.

Ἐκείνη τὴν ὥρα φάνηκε ὁ Ἡρακλῆς. Περνοῦσε ἀπὸ τὴς Φερές γιὰ νὰ πάει στὴ Θράκη, νὰ πάρει τὰ ἄλογα τοῦ Διομήδη. Ὁ Ἄδμητος ἦταν φίλος του καὶ πέρασε ἀπὸ τὸ ἀρχοντικό του, νὰ καθήσει λίγο καὶ νὰ ξεκουραστεῖ, ὅπως τὸ ἔκανε συχνά. Ὁ Ἄδμητος τὸν δέχτηκε ὅπως πάντα, δὲν τοῦ εἶπε τίποτα γιὰ τὸ θάνατο τῆς γυναίκας του καὶ τοῦ ἔστρωσε πλούσιο τραπέζι.

Ὁ Ἡρακλῆς κάθησε καὶ καθὼς ἦταν πεινασμένος ἄρχισε νὰ τρῶγει καὶ νὰ πίνει. Μέθυσε μάλιστα καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδεῖ. Τότε ὁμως παρατήρησε πὼς οἱ δοῦλοι ποὺ τὸν ὑπηρετοῦσαν ἦταν λυπημένοι καὶ στενοχωριόντανε μὲ τὸν τρόπο του. Ρώτησε ἀμέσως τί τρέχει καὶ σὰν ἔμαθε τὴν ἀλήθεια, λυπήθηκε κατάκαρδα. Τοῦ κακοφάνηκε πολὺ, ποὺ ἐνῶ ὁ φίλος του εἶχε κηδεῖα, αὐτὸς τρωγόπινε καὶ τραγουδοῦσε. Ἐξαφνα σηκώνεται, παίρνει τὸ ρόπαλό του καὶ βάζει κυνήγι τὸ Χάρο ποὺ εἶχε φύγει παίρνοντας τὴν Ἄλκηστη. Τὸν ἔφτασε στὰ μαρομαρένια ἀλώνια. Πάλαυσε μαζὶ καὶ τὸν ἔβαλε κάτω. Πῆρε τὴν Ἄλκηστη καὶ τὴν ἔφερε πίσω στὸν Ἄδμητο.

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

Πελίας και Ίάσοντας.

Τὸν παλιὸ καιρὸ ἡ Θεσσαλία ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πρὸ πλούσιες χῶρες. Οἱ κάμποι τῆς γέμιζαν σπαρτά, ἔβγαζε περίφημα ἄλογα.

Ἡ Θεσσαλία εἶναι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τριγυρισμένη ἀπὸ βουνά. Μόνο σ' ἓνα σημεῖο, στὰ ἀνατολικά, ξανοίγει στὴ θάλασσα. Ἐκεῖ τὸν παλιὸ καιρὸ ἦταν μιὰ πλούσια πόλη, ἡ Ἴωλκός, τὸ λιμάνι τῆς Θεσσαλίας, ὅπως τώρα εἶναι ὁ Βόλος.

Στὴν Ἴωλκὸ βασιλεύεε ὁ Κρηθέας. Εἶχε δυὸ γιούς, τὸν Αἴσωνα καὶ τὸν Πελία, κι ὅταν πέθανε ἄφησε τὸ θρόνο του στὸν Αἴσωνα, ποὺ ἦταν ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς δύο. Ὁ Πελίας ὅμως ἄρπαξε τὸ θρόνο ἀπὸ τὸν ἀδελφό του. Ὁ Αἴσοντας φοβήθηκε μήπως ὁ Πελίας κάμει κακὸ τοῦ γιοῦ του τοῦ Ἰάσωνα, ποὺ ἦταν ἀκόμη μικρός, καὶ τὸν ἔστειλε κρυφὰ μακρυνὰ στὰ βουνά, στὸν Κένταυρο Χείρωνα, γιὰ νὰ τὸν κρύψει καὶ νὰ τοῦ δώσει τὴν ἀνατροφή ποὺ τοῦ ἔπρεπε. Ὅπως ὅλοι οἱ Κένταυροι ἦταν κι ὁ Χείρωνας ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω ἄλογο, μὰ πολὺ μυαλωμένος καὶ σοφός. Κατοικοῦσε σὲ μιὰ δασωμένη σπηλιὰ πάνω σ' ἓνα πολὺ ὠραῖο βουνό, στὸ Πήλιο, ποὺ εἶναι πάνω ἀπὸ τὸ Βόλο. Ὁ Χείρωνας δέχτηκε τὸν Ἰάσωνα σὰν παιδί του καὶ τὸν ἀνάθρεψε ὅπως ταριάζει σὲ ἓναν ἥρωα. Ὅλη τὴ μέρα κυνηγοῦσανε στὰ βουνὰ ἄγρια

θηρία, γὰ νὰ τὸν συνηθίσει νὰ μὴν ἔχει φόβο ἀπὸ τίποτα. Τὸ βράδυ ὅταν καθότανε, ἀρχίζε νὰ τοῦ κάνει μάθημα γιὰ χίλια δυὸ πράγματα. Ἔτσι πλούταινε τὸ νοῦ τοῦ παλληκαριοῦ μὲ κάθε γνώση καὶ σοφία τοῦ καιροῦ του καὶ ἀντρεῖενε τὴν ψυχὴ του μὲ τὰ τραγοῦδια τῶν ἀντρειωμένων.

Ὁ Πελίας ὥστόσο δὲ ζοῦσε ἡσυχῶς. Μιὰ μέρα πού ἔστειλε νὰ ρωτήσῃ τὸ Μαντεῖο ἂν θὰ ζήσει εὐτυχισμένος στὸ θρόνο του, πῆρε αὐτὴν τὴν ἀπόκριση:

«Φυλάξου ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο πὺν θὰ παρουσιαστῇ μπροστά σου μονοσάνταλος».

Ὅταν ὁ Ἰάσωνας μεγάλωσε καὶ ἔγινε εἴκοσι χρονῶν, τράβηξε μιὰ μέρα γιὰ τὴν Ἰωλκὸ. Περνώντας ἀπὸ κάποιον ποτάμι ἔχασε τὸ ἓνα σαντάλι του, πὺν κόλλησε μέσα στὴ λάσπη, κι ἔτσι παρουσιάστηρε στοὺς ἀνθρώπους τῆς χώρας μονοσάνταλος. Ἦταν ὠραῖος σὰ θεὸς καὶ ὅλοι τὸν περιεκύκλωσαν καὶ τὸν θαυμάζανε.

Ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἔφτασε καὶ ὁ Πελίας μὲ τὸ βασιλικὸ του ἀμάξι. Μόλις εἶδε τὸν Ἰάσωνα, πὺν φοροῦσε ἓνα μονάχα σαντάλι στὸ δεξί του πόδι, ταράχτηκε, γιὰ τὸ ἦρθε στὸ νοῦ τὸ μάντεμα τοῦ θεοῦ. Ὅστόσο κρύβοντας τὸ φόβο του τόνε ρώτησε:

— Ξένε μου, ποῖος εἶσαι καὶ ποιά εἶναι ἡ πατρίδα σου;

Καὶ ὁ Ἰάσωνας τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ θάρρος:

— Εἶμαι ὁ Ἰάσωνας ὁ γιὸς τοῦ Αἴσωνα.

Ὁ Πελίας τότε βλέποντας πὺς εἶναι χαμένος εἶπε:

— Μετὰ χαρᾶς, παιδί μου, σοῦ παραδίδω βασιλεία καὶ θρόνο. Ὅστόσο πρέπει νὰ ξέρεις, πὺς μιὰ παλιὰ κατάρα βαραίνει στὸ θρόνο τοῦτο. Ἄν δὲ φέρουμε πίσω στὴ χώρα μας τὰ κόκαλα τοῦ Φοῖβου καὶ τὸ χρυσόμαλλο δέσμα, δὲ θὰ γλιτώσουμε. Εἶναι σὲ μιὰ χώρα μακρυνή, στὴν Κολχίδα. Καὶ τοῦ εἶπε νὰ πάει νὰ τὰ φέρει.

Ὁ Φρίξος καὶ ἡ Ἑλλη.

Τί ἦταν αὐτὸ τὸ χρυσομάλλο δέρμα; Στὸν Ὀρχομενὸ, τὴν πρωτεύουσα τῆς Βοιωτίας, πρὶν ἀπὸ χρόνια βασίλευε ὁ Ἀθάμας. Ὁ βασιλεὺς αὐτὸς παντρεύτηκε καὶ πῆρε γυναῖκα μὲν Νεραΐδα, πὺν τὴ λέγανε Νεφέλη. Ἡ Νεφέλη ἔκαμε δυὸ παιδιὰ, τὸ Φρίξο καὶ τὴν Ἑλλη. Σὲ λίγο καιρὸ ὅμως ἡ Νεφέλη πέθανε καὶ ὁ Ἀθάμας πῆρε ἄλλη γυναῖκα, τὴν Ἰνώ, τὴ θυγατέρα τοῦ βασιλεῦς τῆς Θήβας Κάδμου.

Ἡ Ἰνώ, κακὴ μητέρα, εἶχε πάντα στὸ νοῦ της τὸ Φρίξο καὶ τὴν Ἑλλη καὶ κοίταξε πῶς μπορούσε νὰ τὰ ξολοθρέψει.

Ἡ μητέρα τους ἡ Νεφέλη γιὰ νὰ σώσει τὰ παιδιὰ, τοὺς ἔδωκε ἓνα μαγικὸ κριάρι, φτερωτό, πὺν εἶχε ὀλόχρυσο μαλλί.

Τὸ κριάρι τὰ σήκωσε στὴ ράχη του καὶ πετώντας ἀνάμεσα σ' οὐρανὸ καὶ θάλασσα, τραβοῦσε γιὰ τὴν Κολχίδα. Ἐκεῖ ὅμως πὺν ἔφτασε στὴ μέση τοῦ δρόμου, ἡ Ἑλλη ζαλίστηκε, γλύστηρε ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ κριαριοῦ καὶ ἔπεσε μέσα στὴ θάλασσα. Τοῦ κάκου ὁ Φρίξος πολέμησε νὰ βρεῖ τὴν ἀδερφή του. Ἐγινε ἄφαντη. Τότε ὁ Φρίξος τράβηξε καταλυπημένος τὸ δρόμο του. Τὸ μέρος ἐκεῖνο πὺν ἔπεσε ἡ Ἑλλη, τὸ ὠνομάσανε ἀπὸ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο Ἑλλήσποντο, δηλ. πέρασμα τῆς Ἑλλης. Τὸ κριάρι πετοῦσε ὀλοένα, ὥσπου ἔφτασε στὴν Κολχίδα.

Σὲ κείνη τὴν πολιτεία σὲ μὲν χρυσὴ κάμαρα ἦταν κλεισμένες οἱ ἀχτίδες τοῦ Ἥλιου.

Ὁ Φρίξος φτάνοντας στὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ του, ἔσφαξε τὸ κριάρι καὶ τὸ πρόσφερε θυσία στὸ Δία τὸ Σώστη. Τὴ χρυσὴ προβιά τὴ χάρισε στὸ βασιλεῖα τοῦ τόπου ἐκεῖνου, πὺν τὸν λέγανε Αἰήτη. Καὶ ὁ Αἰήτης τὴν κρέμασε πάνου σὲ μὲν τετράψηλη βαλανιδιά, μέσα σὲ κάποιον

πυκνὸ δάσος, καὶ ἄφησε νὰ τὴ φυλάει ἕνας πελώριος δράκος.

Ἔστερα πάντρεψε τὸ Φρίξο μὲ τὴν κόρη του καὶ τὸν ἔκαμε κληρονόμο του.

Σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἔστειλε ὁ Πελίας τὸν Ἰάσονα, γιὰ νὰ τοῦ φέροι τὸ χρυσόμαλλο δέρμα, ἐλπίζοντας πὼς θὰ χαθεῖ στὸ μακρυνὸ ταξίδι καὶ στὴ βάροβαρη χώρα.

Η Ἀργώ.

Ὁ Ἰάσωνας δέχτηκε νὰ πάει νὰ φέροι τὸ χρυσόμαλλο δέρμα καὶ ἔστειλε νὰ καλέσει ὅλα τὰ ξακουσμένα παλληκάρια τοῦ καιροῦ του, γιὰ νὰ τὸν συντροφέουν στὸ μακρυνὸ ταξίδι. Καὶ ὅλοι ἀκούσανε τὸ κάλεσμά του καὶ παρουσιάστηκαν. Ἦρθε ὁ Ἡρακλῆς οἱ Διόσκουροι, οἱ γιοῖ τοῦ Βοριά Ζήτης καὶ Κάλαις καὶ ὁ γιὸς τοῦ Ἀπόλλωνα Ὀρφέας. Ὁ Ὀρφέας ἦταν σπουδαῖος μουσικὸς, ὁ καλύτερος λυράρης τοῦ καιροῦ του. Ὅταν ἔπαιξε τὴ λύρα του μέρωνε καὶ τ' ἄγρια θηρία. Ἀκόμα καὶ τὰ δέντρα καὶ οἱ πέτρες χορεύανε στὸ σκοπὸ τῆς λύρας του.

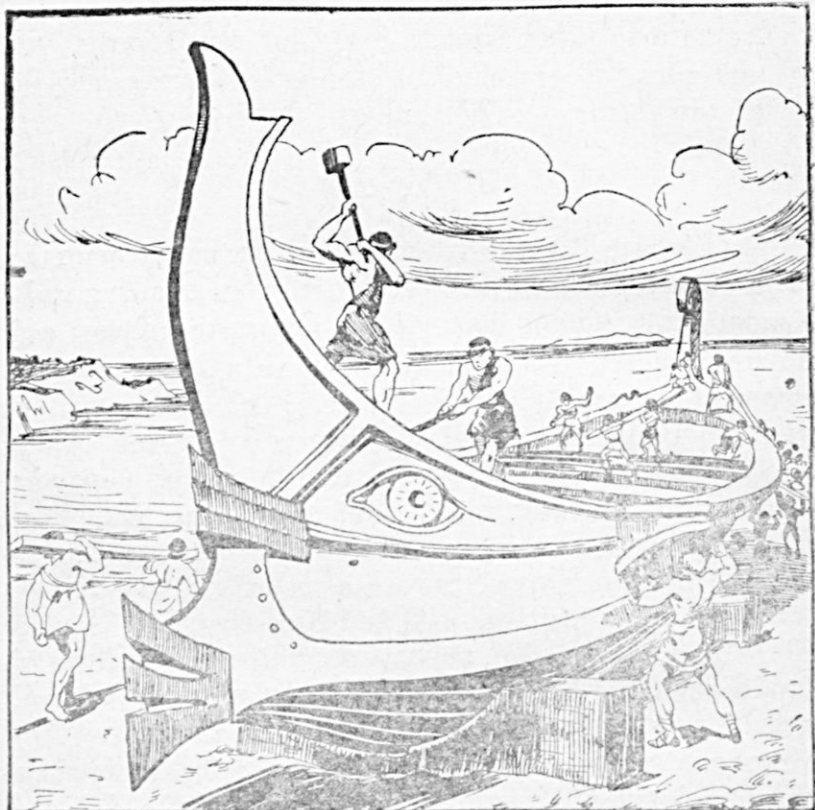
Ἐνας ἄξιος τεχνίτης τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ὁ Ἄργος, ἔβαλε στὰ σκαριά ἕνα μεγάλο καράβι, πὺν βγάλανε τὸ ὄνομά του Ἀργὼ καὶ ὅλοι πὺν πήρανε μέρος σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι ὠνομαστήκανε Ἀργοναῦτες καὶ τὸ ταξίδι Ἀργοναυτικὴ Ἐκστρατεία. Ἡ ἴδια ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ κάρφωσε στὴν πρύμνη τοῦ καραβιοῦ ἕνα κομμάτι ξύλο ἀπὸ τὴν προφητικὴ βαλανιδιὰ τῆς Δωδώνης καὶ ὁρμήνευε τὸν πλότο πὼς νὰ μαζεύει τὰ πανιά.

Τὸ ταξίδι.

Ἡ Ἀργὼ ἦταν τὸ πρῶτο μεγάλο καράβι, πὺν ἀρματώθηκε γιὰ μακρυνὸ ταξίδι. Οἱ ἥρωες μπήκανε μέσα

καὶ τὸ καράβι μὲ τὸ φύσημα τοῦ Νοτιᾶ ἀρμένιζε πρὸς τὴν Ἀνατολήν.

Στὸ δρόμο του ὡστόσο εἶχε νὰ περάσει ἀπὸ πολλοὺς

Ἡ Ἀργώ.

κινδύνους. Γιὰ νὰ μπεῖ στὴ Μαύρη θάλασσα, ἔπρεπε νὰ περάσει ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ μαύρους βράχους ἀντικρουστούς, πὺν κινουῦσαν καὶ χτυπιούντανε καὶ τσακίζανε τὰ καράβια, ὅσα δὲν προφταίνανε νὰ περάσουν.

Οἱ Ἀργοναῦτες φθάνοντασ στὸ κατάστενο, γιὰ νὰ

δοῦν ἂν μπορούν νὰ περάσουν, ἀφήσανε νὰ πετάξει ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς βράχους ἓνα περιστέρι. Τὸ πουλὶ πέταξε καὶ πέρασε, μονάχα λιγάκι ἢ οὐρά του πιάστηκε. Αὐτὸ ἦταν σημάδι πὼς μπορούν νὰ περάσουνε ἄβλαβοι. Τὴν ἴδια ὅμως ὥρα ὁ Ὅρφέας στάθηκε πάνου στὴν πρύμνη καὶ ἔπαιξε τὴ λύρα του καὶ οἱ βράχοι, μαγεμένοι ἀπὸ τὸ παίξιμό του καὶ τὸ τραγούδι του, σταματήσανε γιὰ πάντα.

Ὅταν βγήκανε στὴ Μαύρη θάλασσα, ἀράξανε σὲ μιὰ ἄγρια χώρα τῆς Θράκης. Ἐκεῖ κατοικοῦσε ἓνας μάντης τυφλός, πὸν τότε λέγανε Φινέας. Αὐτὸν τὸν βασάνιζαν κάτι ἄγρια ὄνια μὲ πρόσωπο γυναίκας, οἱ Ἄρπυες, δηλ. ἀρπάχτρες. Αὐτὲς ἀρπάζανε τὸ φαῖ ἀπὸ τὸν τυφλὸ μάντη καὶ δὲν τὸν ἀφίνανε νὰ φάει. Οἱ δυὸ φτερωτοὶ γιοὶ τοῦ Βοριᾶ κυνηγήσανε τὶς Ἄρπυες καὶ τὶς σκοτώσανε κι ἔτσι γλίτωσε γιὰ πάντα ὁ Φινέας ἀπὸ τὸ βάσανο αὐτό. Ὁ Φινέας τότε τοὺς ὀρμήνεψε γιὰ τὸ δρόμο πὸν θὰ παίρνανε κι οἱ Ἄργοναῦτες ἔφτασαν στὴν Κολχίδα καὶ ἀράξανε στὸν ποταμὸ Φάση.

Μόλις βγήκανε στὴν πολιτεία, ὁ Ἰάσωνας παρουσιάστηκε στὸ βασιλιὰ Αἰήτη καὶ τοῦ ζήτησε τὸ χρυσόμαλλο δέρμα. Ὁ βασιλιὰς Αἰήτης τοῦ ἀποκρίθηκε πὼς θὰ τοῦ τὸ ἔδινε μὲ εὐχαρίστησή του ἂν ἔκανε κάτι πὸν θὰ τοῦ ζητήσει: Νὰ πάρει τὰ ἄγρια βόδια του νὰ τὰ ζέψει στὸ ἀλέτρι, κι ἀφοῦ ὀργώσει τὴ γῆ, νὰ σπείρει τὰ δόντια ἑνὸς δράκου. Τὰ βόδια αὐτὰ τὰ εἶχε κάμει δῶρο στὸ βασιλιὰ Αἰήτη ὁ θεὸς Ἥφαιστος. Εἶχανε προοίτινα πόδια καὶ βγάζανε ἀπὸ τὰ ρουθούνια τοὺς φωτιές. Ἔτσι ὅποιος πήγαινε κοντὰ τοὺς ἢ καιγότανε ἢ πὸν σκοτώναν. Ὁ Ἰάσωνας ἐτοιμάστηκε νὰ κάμει ὅ,τι τοῦ διάταξε ὁ Αἰήτης. Ὅμως θὰ χανόταν, ἂν δὲν ἦταν ἡ Μήδεια, ἡ θυγατέρα τοῦ βασιλιὰ Αἰήτη.

Ἡ Μήδεια.

Ἡ Μήδεια, ἡ κόρη τοῦ βασιλιᾶ Αἰήτη, ἦταν μάγισσα καὶ ἤξερε πὼς δὲν μπορεῖ νὰ γλυτώσει ὁ Ἰάσωνας ἀπὸ τέτοια δύσκολη δουλειά. Ὅταν τὸν εἶδε ἔτσι νέο καὶ ὠραῖο, λυπήθηκε τὰ νιάτα του καὶ τὴν παλληκαριά του καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸν σώσει.

Ἡ Μήδεια ἔρριξε στὸ στόμα τοῦ δράκου τὸ ὑπνωτικό.

Πῆγε καὶ τὸν βρῆκε κρυφὰ τῆ νύχτα καὶ τοῦ ἔδωσε μὴν ἀλοφῆ καμωμένη ἀπὸ μαγικά βότανα καὶ τοῦ εἶπε νὰ ἀλειφτεῖ μὲ αὐτήν. Κατόπι τὸν ὁρμήνεψε πὼς νὰ πιάσει τὰ βόδια καὶ νὰ τὰ ζέψει.

—“Όταν όργώσει, τοῦ εἶπε, καὶ σπείρεις τὰ δόντια τοῦ δράκου σὲ λίγο θὰ φυτρώσουν ἀπὸ τὴ γῆ πολεμιστάδες ἀρματωμένοι. Μόλις σὲ δοῦν θὰ θελήσουνε νὰ όρμήσουνε ἀπάνω σου νὰ σὲ σκοτώσουνε, ἐσὺ όμως νὰ ρίξεις ἀνάμεσά τους μιὰ πέτρα. Αὐτοὶ θὰ νομίζουνε πὼς ὁ ἕνας χτυπᾷ τὸν ἄλλονε κι ἔτσι θὰ σκοτωθοῦνε ἀναμεταξύ τους.

Ὁ Ἰάσωνας τὴν ἄλλη μέρα ἔκαμε ὅπως τὸν όρμήνεψε ἡ Μήδεια, καὶ ὁ βασιλιάς Αἰήτης μὴ μπορώντας νὰ κάμει ἄλλιως τοῦ εἶπε;

—Νίκησες στὸ στοίχημα καὶ κέρδισες τὸ χρυσόμαλλο δέρμα. Τώρα σύρε καὶ πάρε το ἀπὸ τὸ ἱερὸ δάσος τοῦ Ἄρη.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἔλπιζε πάλι νὰ κάμει νὰ χαθεῖ ὁ Ἰάσωνας, γιατί, καθὼς εἶπαμε, τὸ χρυσόμαλλο δέρμα τὸ φύλαγε ἕνας πελώριος δράκος, πὺ δὲν κοιμότανε οὔτε μέρα οὔτε νύχτα.

Ὁ Ἰάσωνας πάλι γλίτωσε μὲ τὴ βοήθεια τῆς Μήδειας. Ἡ Μήδεια ἔφτιασε ἕνα ὑπνωτικὸ ἀπὸ μαγικὰ βότανα, πὺ τὸ ἔριξε μέσα στὸ στόμα τοῦ δράκου. Πῆγε μαζί καὶ ὁ Ὀρφέας, πὺ κρύφτηκε κάπου ἐκεῖ μέσα στὴ λόχη καὶ ἔπαιζε μὲ τὴ μαγική του λύρα ἕνα νανουριστικὸ σκοπὸ, πὺ ἀποκοίμησε ὁλότελα τὸ δράσο.

Οἱ Ἄργοναῦτες φεύγουν ἀπὸ τὴν Κολχίδα.

Ἔτσι ὁ Ἰάσωνας πῆρε τὴ χρυσόμαλλη προβιά καὶ τὴ Μήδεια, μπῆκε στὴν Ἄργὼ, καὶ πρόσταξε τοὺς Ἄργοναῦτες νὰ καθίσουν ὅλοι στὰ κουπιὰ καὶ νὰ λάμνουν γρήγορα καὶ μὲ τὰ πενήντα κουπιὰ, γιὰ νὰ ξεμακραίνουν ἀπὸ τὴν Κολχίδα.

Ὁταν ὁ βασιλιάς Αἰήτης πῆρε εἶδηση, πὺς ὁ Ἰάσωνας ἔφυγε μαζί μὲ τὴ Μήδεια καὶ τὸ χρυσόμαλλο δέρμα,

μπήκε σ' ἓνα γλήγορο πλεύσιμο καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς κυνηγᾷ. Οἱ Ἀργοναῦτες ὅμως τοῦ ξέφυγαν μὲ τὴ βοήθεια τῆς Μήδειας.

Ἔστερα ἀπὸ ἓνα ταξίδι πὸν βάσταξε πολλὰ μερόνυχτα, γυρίσανε στὴν Ἰωλκὸ καὶ ὁ Ἰάσωνας παρουσιάστηκε στὸν Πελίας μὲ τὸ χρυσόμαλλο δέρμα καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ παραδώσει τὸ βασίλειο, ὅπως τοῦ τὸ ὑποσχέθηκε. Ὁ Πελίας ὅμως δὲ βάσταξε τὸ λόγο του καὶ ἀρνήθηκε νὰ παραιτηθεῖ ἀπὸ τὸ θρόνο. Τὸν ξέκαναν ὅμως μὲ τὰ τεχνάσματα τῆς Μήδειας καὶ ὁ Ἰάσωνας πῆρε τὸ θρόνο.

Ο ΤΡΩΪΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἡ Τροία.

Τὸν παλιὸ καιρὸ ἦταν μιὰ πλούσια καὶ μεγάλη πολιτεία πρὸς τὴν λέγανε Τροία. Ἡ Τροία ἦταν χτισμένη κοντὰ σὲ μιὰν ἀκρογιαλιά τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, σιμὰ στὸ μέρος πρὸς ἣν Εὐρώπη καὶ ἡ Ἀσία ἔρχονται πολὺ κοντὰ καὶ σχηματίζουνε τὰ στενὰ τοῦ Ἑλλήσποντου. Ἡ Τροία ἦταν ἔξω ἀπὸ τὰ στενὰ καὶ ὅσα καράβια θέλανε νὰ περάσουνε τὰ στενὰ πλερώναν γιὰ τὸ πέρασμα φόρο στὸς Τρῶες. Οἱ Τρῶες ἔκαναν μεγάλο ἐμπόριο μὲ τὶς γειτονικὲς χῶρες καὶ πλούταιναν. Ἔτσι ἡ Τροία ἔγινε μιὰ ἀπὸ τὶς πρὸ πλούσιες χῶρες καὶ οἱ ἄρχοντές της εἶχανε μαζέψει στὰ παλάτια τῶν μεγάλων θησαυρούς. Γιὰ ταῦτο ἐκείνον τὸν καιρὸ ἦταν καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς πρὸ πολιτισμένους χῶρες καὶ τὸ ὄνομά της ἦταν ἀκουστὸ στὰ πέριχα τοῦ κόσμου.

Στὴν Τροία βασιλεύεε ὁ Πριάμος. Ὁλος ὁ κόσμος εἶχε νὰ λέει γιὰ τὰ καλά του καὶ τὸν καλοτύχιζε γιὰ τοὺς σαράντα γιούς του. Ἀνάμεσα στὸς γιούς του ἦταν καὶ ὁ Πάρις, ὁ πρὸ ὁμορφότερος ἀπ' ὅλους. Γυρνοῦσε πολλὰς φορὰς στὰ βουνὰ τῆς Τροίας καὶ φύλαγε τὰ πρόβατα τοῦ πατέρα του.

Τὸ μῆλο τῆς ὁμορφιάς.

Μιὰ μέρα τρεῖς θεὲς τοῦ Ὀλύμπου, ἡ Ἥρα, ἡ Ἀθηνὰ καὶ ἡ Ἀφροδίτη, ἤρθαν σὲ λόγια, γιὰτὶ ἡ κάθε μιὰ

τους ἔλεγε πὼς εἶναι ὁμορφότερη ἀπὸ τὶς ἄλλες. Ἐκεῖ πὺν πηγαίνανε, εἶδανε τὸν Πάρη πὺν καθότανε στὸν ἴσκιο ἐνὸς δένδρου κ' ἔπαιζε τὴ φλογέρα του. Τότε εἶπανε καὶ οἱ τρεῖς μὲ ἓνα στόμα:

— Νὰ πᾶμε νὰ ρωτήσουμε αὐτὸν τὸ βοσκὸ καὶ σὲ ὅποιαν ἀπὸ μᾶς δώσει τὸ μῆλο, ἐκεῖνη θὰ εἶναι ἡ ὁμορφότερη ἀπὸ τὶς τρεῖς μας.

Οἱ τρεῖς θεὲς φανερωθήκανε τότε στὰ μάτια τοῦ Πάρη καὶ τοῦ εἶπανε νὰ δώσει τὸ μῆλο σὲ κείνην πὺν ἔχει γιὰ ὁμορφότερη. Ἡ καθεμιὰ τους ἔταξε νὰ τοῦ δώσει καὶ ἀπὸ ἓνα καλό, ἂν τῆς ἔδινε τὸ μῆλο.

Ἡ Ἥρα τοῦ εἶπε:

— Θὰ σὲ κάμω τὸν πιὸ πλούσιο ἄνθρωπο τοῦ κόσμου.

Καὶ ἡ Ἀθηνᾶ τοῦ εἶπε:

— Θὰ σὲ κάμω τὸν πιὸ σοφὸ ἄνθρωπο τοῦ κόσμου.

Τελευταία ἡ Ἀφροδίτη τοῦ εἶπε:

— Ἄν μοῦ δώσεις ἐμένα τὸ μῆλο, θὰ σοῦ δώσω γυναίκα τὴν Πεντάμορφη τοῦ κόσμου.

Ὁ Πάρης ἔδωσε τὸ μῆλο στὴν Ἀφροδίτη καὶ ρώτησε:

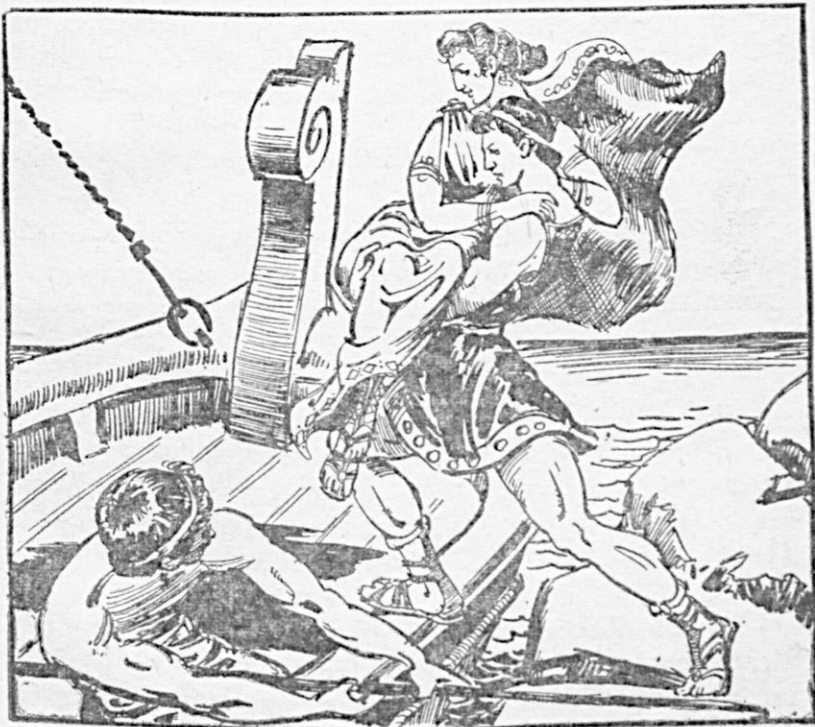
— Ποιὰ εἶναι ἡ Πεντάμορφη τοῦ κόσμου καὶ πὺν βρίσκεται;

— Εἶναι ἡ Ἑλένη, τοῦ ἀποκριθῆκε. Εἶναι βασίλισσα στὴ Σπάρτη. Νὰ πᾶς νὰ τὴ βρεῖς. Θὰ σὲ βοηθήσω νὰ τὴν ἀρπάξεις.

Ὁ Πάρης ἀρπάζει τὴν Ἑλένη

Ὁ Πάρης ἀρμάτωσε τότε ἓνα καράβι καὶ τράβηξε γιὰ τὴ Σπάρτη. Φτάνοντας ἐκεῖ πῆγε ἴσια στὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ Μενέλαου. Ὁ Μενέλαος ἦταν πλούσιος βασιλιάς καὶ εἶχε ἓναν ἀδελφὸ πλουσιώτερο καὶ δυνατώτερο ἀκόμη, τὸν Ἀγαμέμνονα, πὺν βασίλευε στὶς Μυκῆνες.

Ὁ Ἀγαμέμνωνας καὶ ὁ Μενέλαος ἦταν παιδιὰ ἐνὸς ξακουσμένου βασιλιά, τοῦ Ἀτρέα, καὶ γι' αὐτὸ τοὺς ἔλεγαν Ἀτρεΐδες. Ὁ Πάρις εἶπε στὸ Μενέλαο πὼς τοῦ φέρνει χαιρετίσματα ἀπὸ τὸν πατέρα του Πρίαμο, τὸ βασιλιά τῆς Τροίας. Ὁ Μενέλαος δέχτηκε πολὺ καλὰ τὸν

Ἡ ὥραια Ἑλένη.

ξένο του καὶ τὸν φίλεψε στὸ παλάτι του. Σὲ λίγο ὅμως χρειάστηκε νὰ φύγει γιὰ κάποια βιαστική δουλειὰ στὴν Κρήτη καὶ ἔτσι τὸν ἄφησε στὸ παλάτι του μὲ τὴν Ἑλένη. Ἡ Ἑλένη ἦταν πραγματικά ἡ ὠραιότερη γυναίκα τοῦ κόσμου.

Ὁ Πάρις ἐπειδὴ τὴ βρῆκε μονάχη τὴν κατάφερε μὲ τὴ βοήθεια τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης νὰ τὸν ἀκολουθήσει στὴν Τροία. Μαζὶ μὲ τὴν Ἑλένη πῆρε καὶ πολλοὺς θησαυροὺς ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ Μενελάου καὶ μπαίνοντας στὸ καράβι του γύρισε στὴν Τροία.

Ὅταν ὁ Μενέλαος ξαναγύρισε στὴ Σπάρτη καὶ ἔμαθε τὴν ἀρπαγὴ τῆς Ἑλένης, ἔγινε ἔξω φρενῶν. Γιατὶ δὲν πίστευε ποτὲ πὼς ἓνα βασιλόπουλο θὰ πατοῦσε τοὺς νόμους τῆς φιλοξενίας καὶ θὰ τοῦ ἔκανε τέτοιο ἄδικο.

Οἱ Ἕλληνες ξεσηκώνονται γιὰ πόλεμο

Ἐτρεξε ἀμέσως στὸν ἀδελφό του Ἀγαμέμνονα, γιὰ νὰ πάρει τὴ γνώμη του τί ἔπρεπε νὰ κάμουνε γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τὴν προσβολὴ πού τοὺς ἔκαμε ὁ ξένος ἄρπαγας.

Ὁ Ἀγαμέμνονας ἐξουσίαζε πολλὰς χῶρες. Ἦταν ἀνάμεσα στοὺς Ἕλληνες βασιλιάδες ὁ πρὸ πλούσιος καὶ ὁ πρὸ δυνατός. Ὁ Ἀγαμέμνονας σκέφθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ ξεσηκώσουν ὅλους τοὺς Ἕλληνες βασιλιάδες, γιατί ἔπεφτε σὲ ὅλους τοὺς Ἕλληνες ἡ προσβολὴ πού ἔκαμε ὁ Πάρις. Ἔτσι ὅλοι μαζὶ νὰ πᾶνε καὶ νὰ χτυπήσουν τὴν Τροία.

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ στείλανε μήνυμα σὲ ὅλους τοὺς Ἕλληνες βασιλιάδες γιὰ νὰ τοὺς ξεσηκώσουνε σὲ πόλεμο ἐνάντια στὴν Τροία. Καὶ ὅλοι οἱ βασιλιάδες δέχτηκαν καὶ ἐτοιμάστηκαν γιὰ τὸν πόλεμο.

Οἱ Ἕλληνες στὴν Αὐλίδα

Συμφώνησαν νὰ μαζευτοῦν ὅλοι σὲ ἓνα μέρος καὶ ἔτσι ὅλοι μαζὶ νὰ ξεκινήσουν γιὰ τὴν Τροία. Καὶ γιὰ τέτοιο ὠρίσανε τὸ λιμάνι τῆς Αὐλίδας, πού ἔπεφτε

ἀντίκρου στήν Χαλκίδα. Ἐκεῖ μαζευτήκανε ἀπὸ ὅλες τὶς ἄκρες τῆς Ἑλλάδας χίλια καράβια, πὺν εἶχανε μέσα ἑκατὸ χιλιάδες στρατό. Ἀρχηγοὶ τῶν Ἑλλήνων ἦταν οἱ πὺν ἀντρειωμένοι πολεμιστάδες. Ἐξὸν ἀπὸ τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τὸν Μενέλαο ἦρθαν ἐκεῖ ὁ σοφὸς Νέστορας, ὁ πὺν γέρος ἀπ' ὅλους, πὺν βασίλευε στήν Πύλο, ὁ ἀντρεῖος Διομήδης, πὺν βασίλευε στὸ Ἄργος, ὁ βασιλιάς τῆς Κρήτης Ἰδομενέας καὶ ὁ τετραπέρατος βασιλιάς τῆς Ἰθάκης Ὀδυσσεάς. Ὁ πὺν ἀντρεῖος μέσα σὲ ὅλους τοὺς Ἑλλήνες καὶ πὺν νέος ἀπ' ὅλους ἦταν ὁ Ἀχιλλέας. Ἦταν γιὸς τοῦ βασιλιά Πηλέα καὶ μιᾶς Νεραΐδας, τῆς θεᾶς Θέτιδας. Ὁ Ἀχιλλέας βασίλευε στοὺς Μυρμηδόνες, ἕνα λαὸ τῆς Θεσσαλίας. Μαζὶ τοῦ ἔφερε καὶ τὸν Πάτροκλο, πὺν τὸν εἶχε φίλο ἀπὸ παιδὶ καὶ ἦταν ἀχώριστος σύντροφός του.

Οἱ Ἑλλήνες ὠρίσανε γενικὸ ἀρχηγό τους τὸν Ἀγαμέμνονα, γιατί εἶχε τὰ περισσότερα καράβια καὶ τὸν περισσότερο στρατό.

Ἡ θυσία τῆς Ἰφιγένειας

Ἀφοῦ μαζευτήκανε ὅλα τὰ καράβια στὸ λιμάνι τῆς Αὐλίδας καὶ κάμανε νὰ ξεκινήσουν, ἔπεσε τέτοια μπουνάτσα πὺν δὲ σάλευε φύλλο. Ἔτσι τὰ καράβια στέκουνταν ἀραγμένα. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ καιρὸς αὐτὸς βάσταξε πολὺ καὶ οἱ τροφές τελείωναν, ὁ στρατὸς ἄρχισε νὰ στενοχωριέται. Ὁ βασιλιάς Ἀγαμέμνονας ρώτησε τότε τὸ μάντη Κάλγα πὺν τὸν εἶχε μαζὶ τοῦ στὸ στρατό, τί ἔπρεπε νὰ κάμει. Καὶ ὁ μάντης Κάλγας τοῦ ἀποκρίθηκε:

—Βασιλιά Ἀγαμέμνονα, ἡ θεὰ Ἄρτεμη εἶναι πολὺ θυμωμένη μαζὶ σου, γιατί στὸ κνηγί σκότωσες τὸ χρυσοκέρατο λάφι τῆς. Γιὰ τοῦτο δὲν ἀφήνει νὰ φουσή-

σουν άνεμοι καὶ νὰ φουσκώσουν τὰ πανιὰ τῶν καρ-
βιῶν. Γιὰ νὰ πραῦνεις τὸ θυμό της, πρέπει νὰ θυσιά-
σεις στὴ θεὰ τὴ θυγατέρα σου Ἰφιγένεια.

Ὁ Ἀγαμέμνονας σὰν ἄκουσε αὐτὸ ἔπεσε σὲ μεγάλη
λύπη. Δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ θυσιάσει τὴν
ἀκριβὴ του θυγατέρα. Στὸ τέλος ὅμως εἶδε καὶ
ἀπόειδε πὼς δὲν μπορούσε νὰ κάμει ἀλλιῶς, γιατί ὁ και-
ρὸς κρατοῦσε ὁ ἴδιος καὶ τὸ στράτευμα ὀλοένα σκορποῦσε.
Τότε ἔστειλε στὶς Μυκῆνες καὶ μῆνυσε νὰ τοῦ στείλου-
νε τὴν Ἰφιγένεια, λέγοντας πὼς θὰ τὴν ἀρραβώνιαζε τά-
χα μὲ τὸν Ἀχιλλέα.

Ἡ Ἰφιγένεια ἦρθε χαρούμενη καὶ ξέγνοιαστη καὶ
ὁ Ἀγαμέμνονας μὲ πονεμένη ψυχὴ τὴν παράδωσε στὸν
Κάλχα νὰ τὴ θυσιάσει.

Ὅταν ἡ Ἰφιγένεια εἶδε τὸν πατέρα της νὰ κλαίει καὶ
ἔμαθε τὴν ἀληθινὴ αἰτία τοῦ ἐρχομοῦ της, γύρισε καὶ εἶπε
στὸν Ἀγαμέμνονα:

—Μὴν κλαῖς, πατέρα. Μὴν πικραίνεσαι πὼς θυσιά-
ζεις ἓνα παιδί σου γιὰ τὸ καλὸ ὀλίκερης τῆς Ἑλλάδας.
Ὁ ἀρχηγὸς ἐνὸς μεγάλου λαοῦ πρέπει νὰ ἔχει τὸ καλὸ
τοῦ λαοῦ του ἐπάνω ἀπὸ τὸ καλὸ τοῦ σπιτιοῦ του.

Ὁ Κάλχας ἐτοιμάστηκε νὰ τὴ θυσιάσει. Τὴν ἴδια ὅμως
στιγμὴ κατέβηκε ἡ θεὰ Ἄρτεμις μέσα ἀπὸ ἓνα σύνεφο
πάνω στὸ βωμὸ καὶ τὴν ἄρραβε. Στὴ θέση της ἄφησε
ἓνα λάφι. Τὴν Ἰφιγένεια τὴν πῆρε καὶ τὴν ἔφερε
σὲ κάποιο μακρονὸ τόπο. Ἐκεῖ τὴν ἔκαμε ἰέρεια στὸ νάο
της.

Ὅλοι ἔμειναν σαστισμένοι ἀπὸ τὸ θάμα καὶ ὁ Κάλχας
θυσιάσε τὸ λάφι πὸν τοὺς ἔφερε ἡ θεὰ.

Ἀμέσως φύσηξε ἀγέρας πρῶμος, φούσκωσε τὰ πανιὰ
καὶ τὰ καράβια ξεκίνησαν γιὰ τὴν Τροία.

Οἱ Ἕλληνες μπροστὰ στὴν Τροία

Ἔτσι οἱ Ἕλληνες ξεκίνησαν ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Αὐλίδας. Χίλια καράβια ἀρμένιζαν μὲ φουσκομένα πανιά καὶ ἡ θάλασσα γέμισε πλεύμενα. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ

Πρὶν ζώσουν τὸ κάστρο τῆς Τροίας, ἔστειλαν πρέσβεις στὸν Πρίαμο. πὺ οἱ Ἕλληνες ξεσηκώθηκαν σὲ πόλεμο ὅλοι μαζὶ ἐνωμένοι, ἐνάντια σὲ ἓνα ἐχθρό.

Ὅταν οἱ Ἕλληνες φτάσανε στὴν ἀκρογιαλιὰ τῆς Τροίας, πρὶν ἀκόμα νὰ ζώσουν τὸ κάστρο καὶ νὰ ἀρχίσουνε τὸν πόλεμο, ἔστειλαν ἀνθρώπους στὸ βασιλεῖο Πρίαμο νὰ τοῦ ποῦνε, πὺς θὰ ἦταν καλύτερα νὰ δώσουνε λί-
X. Θεοδωρίδη—Α. Λαζάρου. Θεοὶ καὶ ἥρωες.

σω μὲ τὸ καλὸ τὴν Ἑλένη καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Μενέλαου καὶ νὰ μὴ χυθεῖ ἄδικα αἷμα.

Πολλοὶ Τρωαδίτες, οἱ γεροντότεροι καὶ οἱ πρὸ φρόνιμοι, ἦταν τῆς γνώμης πὼς οἱ Ἕλληνες ξεσηκωθῆκαν μὲ τὸ δίκιο τους καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ δώσουνε πίσω τὴν Ἑλένη.

—Δὲν ἀξίζει, ἔλεγαν, τὸν κόπο νὰ κινδυνέψει ἡ πατριδα μας γιὰ μιὰ γυναῖκα.

Ὁ Πάρις ὅμως δὲν ἤθελε οὔτε ν' ἀκούσει. Πῆρε μὲ τὸ μέρος τοῦ ὄλους τοὺς νέους, πού ἦταν περισσότεροι, κι ἔτσι ἀποφασίσανε νὰ ἀντισταθοῦνε καὶ νὰ πολεμήσουν.

Οἱ Τρωαδίτες ἦταν γενναῖοι πολεμιστάδες. Στείλανε ἀκόμα καὶ καλέσανε ὄλους τοὺς γειτονικοὺς τους λαοὺς, πού τοὺς ἦταν φίλοι καὶ σύμμαχοι. Ἔτσι ὀλόκερη ἡ Ἑλλάδα στάθηκε ἀντίκρου στὴν Ἀσία, πού ἀρματώθηκε γιὰ νὰ ἀντισταθεῖ. Ἐξὸν ἀπὸ αὐτό, ἡ Τροία ἦταν τριγυρισμένη μὲ γερὰ τείχη καὶ δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ παρθεῖ. Οἱ Ἕλληνες ἔκαμαν δέκα ὀλόκερα χρόνια μπροστὰ στὸ ἄπαρτο κάστρο τῆς Τροίας.

Ὁ θυμὸς τοῦ Ἀχιλλέα

Οἱ Τρωαδίτες κλειστήκανε μέσα στὸ κάστρο τους. Φόβος καὶ τρόμος τοὺς ἦταν προπάντων ὁ γοργοπόδης Ἀχιλλέας. Κι ὁ Ἔκτορας ἀκόμα, πού ἦταν ὁ πρὸ ἀντρεῖος ἀνάμισά τους, δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν ἀντιζῶσει.

Τὴν τελευταία ὅμως χρονιά τοῦ πολέμου ἔγινε κάτι πολὺ δυσάρεστο γιὰ τοὺς Ἕλληνες. Ὁ Ἀχιλλέας κι ὁ Ἀγαμέμνονας λογόφεραν καὶ μάλωσαν ἄσχημα. Ὁ Ἀγαμέμνονας πείραξε τὸ παλληκάρι στὸ φιλότιμο κι ὁ Ἀχιλλέας θύμωσε καὶ τραβήχτηκε ἀπὸ τὸν πόλεμο.

Ὅταν οἱ Τρωαδίτες εἶδανε πὼς ὁ Ἀχιλλέας δὲ φαι-

νότανε πιά στὶς μάχες, πήρανε θάρος καὶ βγαίνανε συ-
χνὰ ἀπὸ τὸ κάστρο τους νὰ χτυπήσουνε τοὺς Ἕλληνας.
Τοὺς ἔκαμαν κακὸ μεγάλο. Μιὰ μέρα κατεβήκανε κιόλα
ὡς τὴν ἀκρογιαλιὰ μὲ δαυλιὰ ἀναμμένα καὶ ἀρχίσανε
νὰ βάζουνε φωτιά στὰ ξύλινα καράβια τῶν Ἑλλήνων.
Μόλις μπόρεσε νὰ τοὺς ἐμποδίσει ὁ γιγαντόσωμος Αἴαν-
τας καὶ γλίτωσε τὰ καράβια.

Τότε ὁ Ἀγαμέμνονας μετάνοιωσε γιὰ τὴν προσβολὴ
ποὺ ἔκαμε στὸν Ἀχιλλέα καὶ ἔστειλε τρεῖς ἀπὸ
τοὺς καλύτερους Ἕλληνας νὰ πᾶνε καὶ νὰ προσπαθήσου-
νε μὲ γλυκὰ λόγια καὶ μὲ ὑποσχέσεις νὰ τοῦ κάμουνε τὴν
καρδιά καὶ νὰ τὸν καταφέρουνε νὰ ξαναγυρίσει στὸν
πόλεμο.

Οἱ τρεῖς αὐτοὶ Ἕλληνας ἦταν: Ὁ Φοίνικας, ὁ Αἴαν-
τας κι ὁ ἔξυπνος Ὀδυσσεύς. Ὅταν φτάσανε στὴ σπηλὴ
τοῦ Ἀχιλλέα, τὸν βοῆκαν συντροφιά μὲ τὸν Πάτροκλο
νὰ παίξει κιθάρα καὶ νὰ τραγουδάει τὴ δόξα τῶν ἀντρεί-
ωμένων τοῦ παλίου καιροῦ. Μπήκανε μέσα καὶ τὸν χαι-
ρετήσανε. Ὁ Ἀχιλλεὺς τοὺς δέχτηκε μὲ καλὸ τρόπο,
γιατὶ ἦταν καὶ οἱ τρεῖς φίλοι του, καὶ διάταξε νὰ στρώ-
σουνε τραπέζι νὰ τοὺς φιλέψει. Τότε ὁ Φοίνικας, ποὺ
ἦταν ὁ πῶδ γέρος ἀπὸ ὄλους, γύρισε καὶ τοῦ εἶπε:

—Νεραῖδογέννητε Ἀχιλλέα, ἐμεῖς δὲν ἤρθαμε ἐδῶ
νὰ φᾶμε καὶ νὰ πιοῦμε. Δὲν εἶναι καιρὸς γιὰ γλέντια. Οἱ
Τρωαδίτες κατεβήκανε ὡς τὰ καράβια μας κι ἀρχίσανε
νὰ τὰ καῖνε. Σὲ λίγο ἂν δὲν προφτάσεις νὰ μᾶς βοηθή-
σεις, θὰ εἶναι ὄλα καμμένα. Ἔτσι δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ
γυρίσουμε στὴν πατρίδα μας Ἑλλάδα καὶ θὰ πεθάνουμε
ὄλοι στὸν κάμπο τῆς Τροίας.

Ὁ Ἀχιλλεὺς βαστοῦσε ἀκόμα τὸ θυμὸ του καὶ δὲν
ἤθελε οὔτε νὰ ἀκούσει γιὰ πόλεμο. Μὰ πλήρωσε πολὺ
ἀκριβὰ τὸ πείσμα του.

Θάνατος τοῦ Πατρόκλου καὶ τοῦ Ἑκτορα

Ὁ ἀχώριστος φίλος του Πάτροκλος ἅμα εἶδε αὐτό, πικράθηκε πολὺ. Τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ δώσει τὴ δική του ἀρματωσιά καὶ τὸ στρατό του, τοὺς Μυρμηδόνες, νὰ τρέξει νὰ βοηθήσει τοὺς Ἕλληνες.

Οἱ Τρωαδίτες ὅταν εἶδαν τὸν Πάτροκλο νὰ φορεῖ τὰ ἄρματα τοῦ Ἀχιλλέα καὶ νὰ ὀρᾷ καταπάνω τους μὲ τοὺς Μυρμηδόνες, πιστέψαν πὼς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Ἀχιλλέας καὶ ἔτρεξαν ἀπὸ τὸ φόβο τους νὰ κρυφτοῦν μέσα στὸ κάστρο. Ὁ Πάτροκλος σκότωσε πολλοὺς Τρωαδίτες. Μονάχα ὁ Ἑκτορας στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ κάστρο νὰ πολεμήσει καὶ ὅπως βρῆκε τὸν Πάτροκλο κουρασμένο ρίχθηκε ἐπάνω του, τὸν σκότωσε καὶ τοῦ πήρε τὴν ἀρματωσιά τοῦ Ἀχιλλέα. Οἱ Ἕλληνες κατορθώσανε μὲ ἀγώνα μεγάλο νὰ πάρουνε τὸ σῶμα τοῦ Πατρόκλου ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν καὶ νὰ τὸ φέρουνε στὸν Ἀχιλλέα.

Ὅταν ὁ Ἀχιλλέας εἶδε νεκρὸ τὸν πιὸ ἀγαπημένό του φίλο, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθεῖ. Ὁρκίστηκε νὰ ἐκδικηθεῖ τὸ θάνατό του. Ἐπειδὴ τὴν ἀρματωσιά του τὴν εἶχανε πάρει οἱ Τρωαδίτες ἀπὸ τὸ σκοτωμένο Πάτροκλο, πήγε στὴν ἀκρογιαλιά τὴ νύχτα καὶ παρακάλεσε τὴ μάνα του νὰ τρέξει στὸ θεὸ Ἥφαιστο νὰ τοῦ κάμει ὡς τὸ πρωτὶ καινούργια ἄρματα. Ὁ Ἥφαιστος τὰ ἔκαμε καὶ ἡ μάνα του τὰ ἔφερε τὴν αὐγή. Ἀμέσως φόρεσε τὴν ἀρματωσιά καὶ ὤρμησε στὸν πόλεμο.

Οἱ Τρωαδίτες ἅμα εἶδαν τὸν Ἀχιλλέα, τρέξαν καὶ κρυφτήκανε στὸ κάστρο. Μονάχα ὁ Ἑκτορας στάθηκε πάλι καὶ τὸν περιμένε ἔξω ἀπὸ τὴς πόρτες. Ὁ Ἀχιλλέας ὤρμησε καταπάνω του. Τότε ὁ Ἑκτορας δέιλιασε καὶ ὅπως ἦταν κλειστὸς πιά οἱ πόρτες τοῦ κάστρου, πήρε τὸ

δρομό κι ἔτρεχε γύρω σὰ τείχη. Ὁ Ἀχιλλέας τὸν κυνήγησε, ὥσπου τὸν ἔφτασε καὶ τὸν σκότωσε.

Ὁ θάνατος τοῦ Ἀχιλλέα

Ὅταν γεννήθηκε ὁ Ἀχιλλέας, ἡ μάνα του, ἡ Νεραΐδα Θέτις, θέλησε νὰ τὸν κάμει ἀλάβωτο. Τὸν πῆρε λοι-

Ὁ θάνατος τοῦ Ἀχιλλέα.

πὸν καὶ τὸν θούτηξε στὸ ἀθάνατο νερό. Τὸ νερὸ ἔβραξε ὅλο τὸ σῶμα του ἔξὸν ἀπὸ τὴ φτέρνα του, ἀπ' ὅπου τὸν κρατοῦσε. Γιὰ τοῦτο μονάχα ἂν τὸν χτυποῦσανε στὴ

φτέρνα, μπορούσε να πεθάνει. "Όλο τὸ ἄλλο κορμί του ἦταν ἄτροτο.

Ὁ Πάρις τὸ ἤξευρε καὶ μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ κάστρο σημάδεψε καὶ τὸν βρήκε μὲ μιὰ σαΐτια στὴ φτέρνα. Ἔτσι πέθανε ὁ Ἀχιλλέας ὁ πιὸ ἀντρείος ἀπ' ὅλους πού πήγανε στὴν Τροία. Οἱ Ἕλληνες μὲ πολὺ κόπο πήρανε τὸ κορμί του μὲ τὰ ἄρματά του καὶ τὸν φέρανε κοντὰ στὰ καράβια τους στὴν ἀκρογιαλιά. Ἐκεῖ κάψανε τὸ κορμί του, ὅπως συνήθιζαν τότε, καὶ βάλανε τὴ στάχτη του μαζί μὲ τὴ στάχτη τοῦ Πάτροκλου στὸ ἴδιο δοχεῖο. Ἐπειτα στήσανε ἓνα μεγαλόπρεπο μνημεῖο γιὰ νὰ λέει τὴ δόξα τους.

Ὁ Δούρειος ἵππος

"Υστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Ἀχιλλέου οἱ Ἕλληνες καταλάβανε πὼς δὲ μπορούνε νὰ κυριέψουνε τὴν Τροία κι ὅλοι ἦταν ἀποφασισμένοι νὰ φύγουνε. Τότε βγήκε στὴ μέση ὁ πανοῦργος Ὀδυσσεύς καὶ τοὺς εἶπε:

—Εἶναι ντροπὴ νὰ μιλάτε γιὰ φευγιὸ ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια. Ἡ Τροία εἶναι γραφτὸ νὰ πέσει.

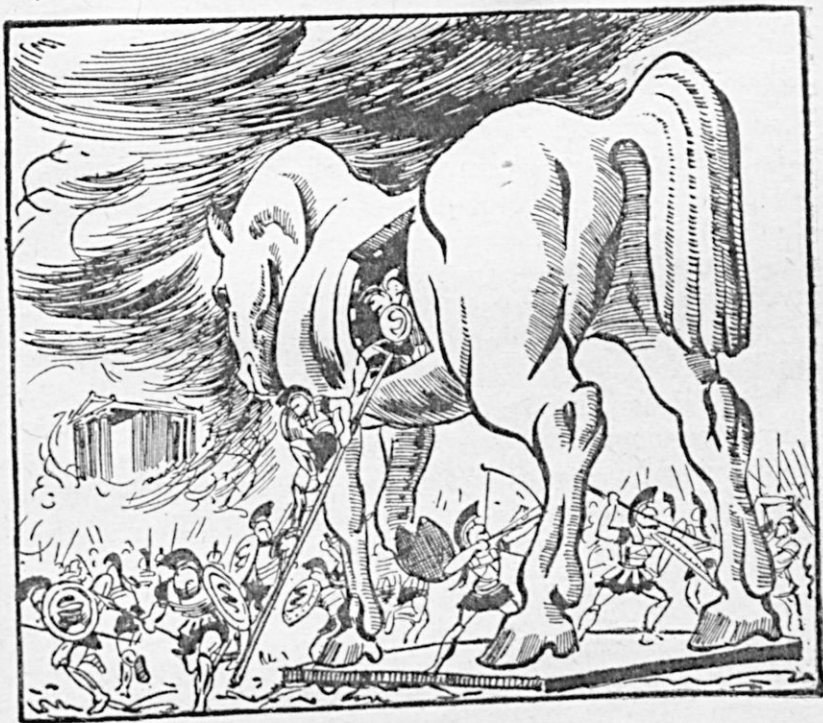
Ἔβαλε καὶ φτιάσανε ἓνα πελώριο ξύλινο ἄλογο, πὸς τὸ εἶπανε Δούρειο ἵππο. Μέσα στὴν κούφια κοιλία του κρυφτήκανε οἱ πιὸ ἀντρείοι Ἕλληνες μαζί μὲ τὸν Ὀδυσσεύα. Οἱ ἄλλοι Ἕλληνες πήρανε τὰ καράβια τους καὶ καμωθήκανε πὼς φεύγουνε. Πήγανε καὶ κρυφτήκανε πίσω ἀπὸ ἓνα νησί, τὴν Τένεδο, πὸς εἶναι ἀντίκρου στὴν Τροία.

Ὅταν οἱ Τρωαδίτες εἶδανε ἀπὸ τὸ κάστρο πὼς τὰ ἑλληνικὰ καράβια κάμανε πανιὰ καὶ φύγανε, ἀνοίξανε τὶς πόρτες τοῦ κάστρου καὶ βγήκανε ἔξω. Ἐκεῖ εἶδανε τὸ ξύλινο ἄλογο. Οἱ Ἕλληνες εἶχανε γράψει ἐπάνω του,

πὼς τὸ ἀφιερώνουνε στὴ θεὰ Ἀθηνά, γιὰ νὰ τοὺς δώσει καλὸ ταξίδι νὰ γυρῶσουνε στὴν πατρίδα τους.

Ὅλοι εἶπανε πὼς πρέπει νὰ τὸ πάρουνε μέσα στὴν πόλη, μονάχα ὁ Λαοκόοντας, ὁ ἱερέας τοῦ Ἀπόλλωνα, εἶ-

Ὁ Δούρειος Ἴππος.

πε πὼς ἔπρεπε νὰ φυλάγονται ἀπὸ τὶς πονηρίες τῶν Ἑλλήνων καὶ τοὺς συμβούλεψε νὰ μὴν τὸ πάρουνε μέσα στὴν πόλη.

Τὴν ἴδια ὥρα βγήκανε ἀπὸ τὴ θάλασσα δυὸ πελώρια φίδια καὶ φάγανε τὸ Λαοκόοντα καὶ τοὺς δυὸ γιούς του. Οἱ Τρωαδίτες τότες ἔνοιωσαν πὼς ἦταν ἀπὸ θε-

οὐ καμωμένο τὸ θάμα αὐτό, κὶ ἀπὸ τὸ φόβο τους μήπως θυμώσει περισσότερο ἢ θεὰ Ἀθηνά, πήρανε τὸ ξύλινο ἄλογο μέσα στὸ κάστρο. Ὑστερα στήσανε χοροὺς καὶ τὸ ἔριξαν στὸ γλέντι.

Τὰ μεσάνυχτα, τὴν ὥρα πὸ οἱ Τρωαδίτες κοιμόντανε κουρασμένοι ἀπὸ τοὺς χοροὺς καὶ τὰ γλέντια, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἑλλήνων βγήκανε ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τοῦ ξύλινου ἄλογου, ἀνάψανε ἓνα φανάρι καὶ κάμανε σινιάλο στὰ καράβια πὸ ἦταν κρυμμένα πίσω ἀπὸ τὴν Τένεδο. Οἱ Ἕλληνες ἀμέσως γυρίζουν πίσω μὲ ὅλα τὰ καράβια καὶ τὸ στρατὸ καὶ μπαίνουν μέσα στὴν πόλη ἀπὸ τὶς πόρτες πὸ τοὺς ἀνοιξαν ὁ Ὀδυσσεύς καὶ οἱ σύντροφοί του. Ἡ Τροία καταστράφηκε καὶ οἱ περισσότεροι Τρωαδίτες σκοτωθήκανε. Μονάχα ὁ Αἰνείας, ὁ ἐξάδερφος τοῦ Ἑκτορα, μπόρεσε νὰ γλιτώσει καὶ ξέφυγε μὲ λίγους συντρόφους του.

Ὁ Μενέλαος πήρε τὴν Ἑλένη καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἕλληνες μοιραστήκανε τοὺς ἀμέτορητους θησαυροὺς πὸ βρήκανε στὴν Τροία. Ὑστερα μπήκανε στὰ καράβια τους γιὰ νὰ γυρῶσινε στὶς πατρίδες τους. Ἔτσι χάθηκε ἡ περὶ φανη καὶ ξακουστὴ Τροία.

Ὁ γυρισμὸς τῶν Ἑλλήνων

Οἱ θεοὶ ὅμως θυμώσανε, γιὰτὶ οἱ Ἕλληνες χαλάσανε ναοὺς καὶ σφάξανε γυναϊκόπαιδα. Γιὰ τοῦτο τοὺς τιμωρήσανε σκληρά. Ἄλλοι τυραννηθήκανε χρόνια στὰ ξένα κὶ ἄλλοι πάλι βρήκανε τὸ θάνατο ἢ στὸ ταξίδι ἢ ὅταν φτάσανε στὴν πατρίδα τους.

Ἔτσι ὁ Μενέλαος κὶ ὁ Ὀδυσσεύς καὶ ἄλλοι ἀρχηγοὶ τῶν Ἑλλήνων περιπλανηθήκανε χρόνια στὴν ξενιτιά. Τὸν Ἀγαμέμνονα τὸν σκότωσε μόλις ἔφτασε στὶς Μυκῆνες, ἡ γυναῖκα του Κλυταμνήστρα μαζὶ μὲ τὸν Αἰγισθο.

ΤΟ ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΜΑ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ

ΟΙ ΚΙΚΟΝΕΣ

Ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνας ἀρχηγοὺς πλανήθηκε περισσότερο σὰ ξένα ὁ Ὀδυσσεύς, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης. Ὁ Ὀδυσσεύς φεύγοντας ἀπὸ τὴν Τροία ἄραξε πρῶτα στὴν Ἰσμαρο, μὰ πόλη τῆς Θράκης. Ἐκεῖ κατοικοῦσαν οἱ Κίκονες, πὺ ἦταν ἓνας ἄγριος λαός. Οἱ Κίκονες μαζεύτηκαν πολλοὶ σὰν τὰ φύλλα τῶν δέντρων καὶ πέσανε πάνω στὸν Ὀδυσσεά καὶ τοὺς συντρόφους του νὰ τοὺς σκοτώσουν. Ὡστόσο ὁ Ὀδυσσεύς κατάφερε νὰ ξεφύγει καὶ νὰ μπεῖ σὰ πλοῖα μὲ τοὺς συντρόφους του. Ἐκαμαν πανὰ καὶ βάλανε πλόρη γιὰ τὴν Ἰθάκη.

Λωτοφάγοι

Ἐκεῖ πὺ ἀρμενίζανε τὰ καρῖα τοῦ Ὀδυσσεά μὲ πρῶμο καιρό, σηκώθηκε ξαφνικά μὰ τέτοια φουρτούνα, πὺ τοὺς ἔριξε μακριά. Ἐννὰ μέρες παλεύανε μὲ τὰ κύματα καὶ τὴ δέκατη βγήκανε στὴ στεριά. Ὅταν βγήκανε ἔξω, βρήκανε κάτὶ παράξενους ἀνθρώπους μὰ ἦσαν ζῶντες. Οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ εἶχανε γιὰ μοναδικὴ τροφὴ τοὺς ἓνα καρπὸ γλυκὸ σὰ μέλι, πὺ τὸν λέγανε λωτό. Ὁ καρπὸς αὐτὸς ἦταν τέτοιος, πὺ ὅποιοι τὸν ἔτρωγαν ὅλα τὰ ξεχνούσανε καὶ δὲ θυμόντανε πὰ οὔτε τὸ γυρισμὸ τοὺς στὴν πατρίδα. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ Ὀδυσ-

σέα φάγανε ἀπὸ τὸν καρπὸν αὐτὸ καὶ οὔτε θέλανε πιά νὰ γυρίσουνε στὸ καράβι, γιατί ξεχάσανε καὶ ποιοὶ εἶναι οἱ ἴδιοι. Ὁ Ὀδυσσεὺς τοὺς ἔσυρε μὲ βία στὰ καράβια καὶ τοὺς ἔδεσε στὸ μπάγκο, ὥσπου νὰ κάμουν πανιὰ καὶ νὰ ξεμακρύνουνε ἀπὸ τὴ χώρα τῶν Λωτοφάγων.

Στὴ χώρα τῶν Κυκλώπων

Ἔστερα ἀπὸ τοὺς Λωτοφάγους φτάσανε στὴ χώρα τῶν Κυκλώπων. Οἱ Κύκλωπες ἦταν ἀγριάνθρωποι γιγαντόσωμοι, μὲ ἓνα μάτι στὸ κούτελο. Οὔτε σπέρναν οὔτε ὀργώναν τὴ γῆς. Ὅλα φυτρῶνανε μόνα τους. Οὔτε νόμους εἶχανε οὔτε καταλάβαιναν ἀπὸ δικαιοσύνη. Ὅλοι τους ζούσανε στὰ βουνά, ὁ καθένας τους σὲ μιὰ σπηλιά, μὲ τὴ γυναίκα του μονάχα καὶ μὲ τὰ παιδιὰ του.

Ὁ Ὀδυσσεὺς ἄραξε τὸ καράβι του καὶ βγῆκε στὴ στεριά μαζὶ μὲ δώδεκα συντρόφους του νὰ δεῖ τί ἀνθρώποι κατοκοῦσανε τὸν τόπο. Πῆρε μαζὶ του καλὸ κακὸ ἓνα ἀσὶ κρασὶ μοςγάτο. Ἐκεῖ πού πηγαίνανε, εἶδανε μιὰ μεγάλη σπηλιὰ συγυρισμένη καὶ μπήκανε μέσα. Βρῆκανε καλάθια γεμάτα τυριά, καρδάρες γεμάτες γάλα, ἀρνιά καὶ γίδια μαντρισμένα ξέχωρα. Ἀνθρώπος ὅμως δὲ φαινότανε πουθενά. Καθῆσανε φάγανε τυριά, ἤπιανε γάλα, καὶ προσμένανε νὰ δοῦνε τί θὰ γίνει. Τὸ βράδυ φάνηκε ἓνας πελώριος γίγαντας μὲ ἓνα μάτι στὸ κούτελο. Ἦταν ὁ Κύκλωπας Πολύφημος, ὁ γιὸς τοῦ θεοῦ τῆς θάλασσας Ποσειδώνα. Κάθησε μπροστὰ στὴν τρύπα τῆς σπηλιᾶς, ἄρμεξε τὰ πρόβατά του, κατόπι κύλισε ἓνα θεόροτο βράχο καὶ ἔκλεισε τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς. Μπήκε μέσα καὶ ἄναψε φωτιά. Ἡ φλόγα ἔφεξε καὶ τότε φάνηκε ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ τοὺς συντρόφους του, πού ἦταν ζα-

ρωμένοι σὲ μιὰ γωνιά. Ὁ Κύκλωπας τοὺς εἶδε καὶ τοὺς
 ρώτησε:

—Ξένοι μου, ποῦθε εἶστε καὶ ποῦθε ἔρχεστε;

—Εἴμαστε Ἀχαιοί, τοῦ ἀποκριθῆκε ὁ Ὀδυσσεύς,
 στρατιῶτες τοῦ Ἀγαμέμνονα καὶ ἐρχόμαστε ἀπὸ τὴν
 Τροία, ὅπου πολεμήσαμε δέκα χρόνια. Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ
 Θεοῦ, τοῦ μεγάλου Δία, νὰ μᾶς φιλοξενήσεις καὶ νὰ μᾶς
 προστατέψεις.

Ὁ Κύκλωπας ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια. Ὑστερα γύ-
 ρισε καὶ τοῦ εἶπε:

—Δὲ θᾶσαι καλά, ξένε. Μάθε πὼς ὁ Κύκλωπας δὲ
 ψηφᾶει τοὺς θεοὺς καὶ δὲ φοβᾶται κανένα! Κι ἀμέσως
 ἄπλωσε τὰ χέρια του, ἄρπαξε δυὸ συντρόφους τοῦ Ὀ-
 δυσσεῆ καὶ τοὺς χτύπησε χάμω σὰ χταπόδια, τοὺς κοι-
 μάτιασε καὶ τοὺς ἔφαγε.

Ἀφοῦ χόρτασε καλά, ξαπλώθηκε καὶ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος.
 Τότε ὁ Ὀδυσσεύς θέλησε νὰ πάει καὶ νὰ μπήξει τὸ σπα-
 θὶ του στὴν καρδιά τοῦ Κύκλωπα, ὕστερα ὅμως συλλογι-
 στηκε πὼς δὲ θὰ μπορούσαν ὅλοι μαζί νὰ κυλίσουν τὸ
 βράχο καὶ γιὰ τοῦτο κρατήθηκε. Τὴν αὐγὴ ξύπνησε ὁ
 Πολύφημος, ἄρπαξε πάλι δυὸ συντρόφους τοῦ Ὀδυσ-
 σεῆ καὶ τοὺς ἔφαγε. Ὑστερα κύλισε τὸ βράχο καὶ ἔβγαλε
 ἔξω τὸ κοπάδι του. Κατόπι ἔκλεισε πάλι τὴν τρύπα μὲ
 τὸ βράχο καὶ τράβηξε σφυρίζοντας γιὰ τὰ βουνά, νὰ
 βοσκῆσει τὸ κοπάδι του.

Ἐκδίκηση τοῦ Ὀδυσσεῆ

Ὁ Ὀδυσσεύς τότε κάθησε καὶ συλλογιζότανε πὼς
 μπορούσαν νὰ γλιτώσουν ἀπὸ τὸ στόμα αὐτοῦ τοῦ θε-
 ριστοῦ καὶ πὼς μπορούσαν νὰ τὸν ἐκδικηθοῦνε γιὰ τὸ χα-
 μὸ τῶν συντρόφων τους. Μέσα στὴ σπηλιὰ βρισκότανε
 ἕνας ξερὸς κορμὸς ἐλιάδενδρου. Ὁ Ὀδυσσεύς ἔκοψε ὡς

τρόφους καὶ μὲ ξένο καράβι. Κι ὁ Ποσειδώνας ἄκουσε τὴν προσευχὴ τοῦ γιοῦ του.

Ὁ Ὀδυσσεὺς γλυτώνει ἀπὸ τὸν Κύκλωπα.

Τὸ νησι τοῦ Αἴολου.

Ἔστερα ἀπὸ τὴ χώρα τοῦ Κύκλωπα τὸ καράβι τοῦ Ὀδυσσεῦ ἀράξε στὸ νησι τοῦ Αἴολου. Ὁ Αἴολος ἦταν βασιλιάς τῶν ἀέρηδων. Φίλεψε τὸν Ὀδυσσεῦ κι ὅταν ἔτοιμάστηκε νὰ φύγει, τοῦ ἔδωσε ἓνα ἀσπί, ὅπου εἶχε κρυμένους ὄλους τοὺς ἀγέρηδες. Ἄφησε μονάχα λεύτε-

ρο τὸ μπάτη νὰ φυσάει, γιὰ νὰ φουσκώνει τὰ πανιά τοῦ
καραβιοῦ. Ἐννιά μέρες ταξιδεύανε κι ὁ Ὀδυσσεύς δὲν
ἔκλεισε μάτι ἀπὸ τὴ λαχτάρρα του, πού θὰ γυροῦσε πιά
στὴν ἀγαπημένη πατρίδα του. Ἀρχίζανε πιά νὰ φαίνον-
ται τὰ βουνὰ τῆς Ἰθάκης. Πάνω στὴν ἑνατὴ νύχτα ὁ
Ὀδυσσεύς ἦταν τόσο πολὺ κουρασμένος, πού τότε πῆρε
ὁ ὕπνος. Τότε οἱ σύντροφοί του νομίζοντας πὼς μέσα
στὸ ἀσπί ὁ Αἴολος τοῦ εἶχε βάλει πολὺτιμα δῶρα, τὸ
ἀνοίξανε. Εὐθύς πετάχτηκαν ὅλοι οἱ ἄνεμοι καὶ ξεσήκω-
σαν μιὰ τέτοια φουρτούνα, πού ἔριξε πάλι τὸ καράβι τους
πολὺ μακρῶν.

Τὸ νησί τῆς Κίρκης.

Ἔτσι φτάσανε στὸ νησί τῆς Κίρκης. Ἡ Κίρκη ἦταν
μιὰ μάγισσα. Ὅσοι ξένοι ἀράζανε στὸ νησί της τοὺς κα-
λοῦσε σὲ τραπέζι καὶ τοὺς πότιζε ἕνα μαγικὸ ποτό. Ὁ-
ποῖος ἔπινε αὐτὸ τὸ ποτό εὐθύς ἔπαιρνε μορφή ζώου. Με-
ρικοὶ σύντροφοι τοῦ Ὀδυσσεύα τὴν ἔπαθαν. Ὁ Ὀδυσ-
σεύς ὅμως γλίτωσε, γιὰτὶ ἐκεῖ πού πήγαινε, τὸν συνάν-
τησε στὸ δρόμο ὁ θεὸς Ἑρμῆς καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα βότανο.
Αὐτὸ τὸ βότανο ἔκαμε νὰ μὴν τὸν πιάσουν τὰ μάγια.
Ἔτσι γλίτωσε ὁ ἴδιος καὶ ἀνάγκασε τὴ μάγισσα Κίρκη
νὰ ξαναφέρει σὲ ἀνθρώπινη μορφή τοὺς μαγεμένους
συντρόφους του. Ὅστερα ἀφοῦ γενήκανε φίλοι, ἡ Κίρ-
κη κάθησε καὶ εἶπε στὸν Ὀδυσσεύα ποιεὺς κίνδυνους θὰ
συναπαντήσει στὸ ταξίδι του φεύγοντας ἀπὸ τὸ νησί της.
Τὸν ὀρμῆνεψε τί ἔπρεπε νὰ κάμει, γιὰ νὰ μὴν πάθει κακό.

Οἱ Σειρήνες.

Ὅταν κίνησε τὸ καράβι τοῦ Ὀδυσσεύα ἀπὸ τὸ νησί
τῆς Κίρκης, ἡ πρώτη γῆ πού συνάντησε ἦταν ἕνα νησί
πού κατοικούσανε οἱ Σειρήνες.

Ἡ Κίρκη εἶχε μιλήσει στὸν Ὀδυσσεύα γιὰ τὶς Σειρήνες. Τοῦ εἶπε πὸς εἶναι γυναῖκες φτερωτές. Πὼς στέκονται στὴν ἀκρογιαλιά καὶ τραγουδᾶνε γλυκὰ σὰν τὰ πουλιά. Ὅσοι ἀκοῦνε τὸ τραγούδι τους μαγεύονται καὶ

Οἱ Σειρήνες.

δὲν μποροῦνε πὰ νὰ φύγουνε ἀπὸ κεῖ. Κάθονται στὴν ἀκρογιαλιά δίχως νὰ φᾶνε καὶ νὰ πιοῦν, ὅσπου πεθαίνουν.

Ἡ Κίρκη ὀρμήνεψε τὸν Ὀδυσσεύα τί ἔπρεπε νὰ κάμει γιὰ νὰ μὴν πάθει ὅ,τι πάθανε καὶ οἱ ἄλλοι, πὺν περάσανε ἀπὸ κεῖνο τὸ νησί. Τοῦ εἶπε καὶ βούλωσε τ' αὐτιά τῶν συντρόφων του μὲ κερὶ καὶ ἔβαλε καὶ τὸν δέσανε τὸν ἴδιο

στὸ κατάρτι τοῦ καρabiοῦ του. Ἔτσι δὲν κρατοῦσε ὁ Ὀδυσσεύς τὸ τιμόνι ὅταν περνοῦσαν ἀπὸ κεῖ καὶ ἄκουσε τὸ τραγούδι τῶν Σειρήνων. Οἱ σύντροφοί του ποὺ δὲν ἄκουγαν, τραβοῦσαν δυνατὰ τὰ κουπιά· ὥσπου χάσανε ἀπὸ τὰ μάτια τους τὸ νησί.

Σκύλλα καὶ Χάρυβδη.

Ἦστερα ἀπὸ τὸ νησί τῶν Σειρήνων τὸ καράβι τοῦ Ὀδυσσεύα ἐπρεπε νὰ περάσει ἀπὸ ἓνα στενὸ ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ ἄγριους βράχους.

Ὁ ἓνας μέσα στὴν κουφάλα του εἶχε μιὰ θεοσκότεινη σπηλιά, ὅπου κατοικοῦσε ἡ Σκύλλα. Ἡ Σκύλλα ἦταν ἓνα φοβερὸ θηρίο. Εἶχε δώδεκα πόδια καὶ ἕξι κεφάλια μὲ πολὺ μακροὺς λαμιοὺς. Κάθε κεφάλι εἶχε τρεῖς σειρὲς δόντια. Στὸν ἀντικρυνὸ βράχο εἶχε στημένη τὴ φωλιά της ἡ Χάρυβδη, ἓνα πελώριο τέρας. Τρεῖς φορὲς τὴ μέρα ρουφοῦσε τὰ νερὰ τῆς θάλασσας καὶ τρεῖς φορὲς τὰ ξερνοῦσε. Ὅποιο καράβι βρισκότανε ἐκεῖ τὴν ὥρα ποὺ ρουφοῦσε τὰ νερὰ, τὸ κατάνιπε ὀλόκερο.

Ὁ Ὀδυσσεύς παραμόνευε τὴν ὥρα ποὺ ἡ Χάρυβδη ξερνοῦσε τὰ νερὰ καὶ ἔτσι μπόρεσε νὰ περάσει τὸ καράβι του δίχως νὰ πάθει. Δὲν μπόρεσε ὥστόσο νὰ ξεφύγει καὶ ἀπὸ ἄλλο κακό, γιατί τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσαν καὶ ἦταν ὅλοι ζαλισμένοι ἀπὸ τὸ βρόντο τῶν νερῶν, ἡ Σκύλλα ἄρπαξε ἕξι συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεύα καὶ τοὺς ἔφαγε.

Τὸ νησί τοῦ Ἥλιου.

Ὅταν ξεμάκρυνε τὸ καράβι ἀπὸ τὴ Σκύλλα καὶ τὴ Χάρυβδη, ἄρχισε νὰ φαίνεται ἀπὸ μακρὰ τὸ νησί τοῦ Ἥλιου. Ἡ Κίρκη εἶχε παραγγεῖλει στὸν Ὀδυσσεύα νὰ

μὴν ἀράξουνε σὲ κείνο τὸ νησί, γιατί ἐκεῖ κατοικοῦσανε Νεραΐδες πὸν βόσκανε τὰ βόδια τοῦ Ἥλιου. Ἄν λάχαινε καὶ τρώγανε ἀπὸ τὰ βόδια αὐτά, θὰ χανότανε ὅλοι τους. Γιὰ τοῦτο ὁ Ὀδυσσεύς εἶπε νὰ τραβήξουνε ἴσια. Ὡστόσο οἱ σύντροφοί του τὸν παρακαλοῦσανε καὶ τοῦ λέγανε:

— Δὲ μᾶς λυπᾶσαι; Ὑστερα ἀπὸ τόσα βάσανα καὶ τόση κόυραση, ἄφησέ μας νὰ ξαποστάσουμε μιὰ νυχτιὰ στὴ στεριά. Σοῦ κάνουμε ὄρκο, πὼς δὲ θὰ πειράξουμε οὔτε ἓνα βόδι.

Ὁ Ὀδυσσεύς εἶδε καὶ ἀπόειδε, πὼς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βγάλει πέρα μὲ ὅλους κι ἔτσι ἄφησε καὶ ἀράξανε στὸ νησί τοῦ Ἥλιου.

Τὴ νύχτα ἐκείνη ξέσπασε ἓνας ἄγριος νοτιάς καὶ τραβήξανε τὸ καράβι τους στὴ στεριά. Ὡστόσο ὁ νοτιάς βάσταξε ἓνα μῆνα καὶ τοὺς κρατοῦσε στὸ νησί. Τὶς πρώτες μέρες εἶχανε τροφή καὶ πορεύονταν. Κατόπι προσπαθοῦσανε μὲ τὸ ψάρεμα καὶ τὸ κνήγι νὰ μπορέσουνε νὰ ζήσουνε. Ὄταν λείψανε κι αὐτὰ καὶ μείνανε νηστικοὶ κάμποσο καιρὸ, τότε ἀπελπιστήκανε καὶ τὴν ὥρα πὸν ἔλειπε ὁ Ὀδυσσεύς, εἶπανε ἀναμεταξύ τους:

— Ἔτσι κι ἔτσι θὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὴν πείνα. Ἄς σφάξουμε μερικὰ βόδια τοῦ Ἥλιου νὰ φᾶμε κι ὅ,τι γίνει. Τὸ πολὺ-πολὺ θὰ πεθάνουμε. Ἴσως πάλι μᾶς λυπηθεῖ ὁ Ἥλιος καὶ μᾶς συχωρέσει.

Ἀμέσως ἔβαλαν σὲ πράξη τὸ σχέδιό τους. Ἐσφαξαν μερικὰ βόδια καὶ τὰ ψήσανε. Ὁ Ὀδυσσεύς ἅμα μυρίστηκε τὴν τσίκνα τῶν ψημένων βοδιῶν, κατάλαβε τὸ κακὸ πὸν τοὺς ἦρθε, μὰ ἦταν πὰ ἀργά.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔπεσε ὁ νοτιάς καὶ βγήκανε σὲ ταξίδι. Ὄταν ξεμάκρυναν πολὺ καὶ βλέπανε οὐρανὸ καὶ θάλασσα, σηκώθηκε μιὰ ἄγρια φουρτούνα πὸν βούλιαξε τὸ καράβι. Ὅλοι οἱ σύντροφοι τοῦ Ὀδυσσεῦς πιγήκανε. Μο-

νάχα ὁ Ὀδυσσεύς γλίτωσε. Ἀφοῦ πάλαιψε ἐννιά μερόνυχτα, τὴ δεκάτη νύχτα τὸν ἔριξαν τὰ κύματα σὲ ἓνα νησί, πὺ κατακοῦσε ἡ θεὰ Καλυψώ.

Τὸ νησί τῆς Καλυψῶς.

Τὸ νησί τῆς Καλυψῶς ἦταν ἓνας τόπος πολὺ ὠραῖος. Γεμάτος δέντρα πὺ μοσχοβολούσανε. Μέσα στὰ κλαδιά τους φώλιάζαν λογιῆς λογιῆς πουλιὰ πὺ γλυκοτραγουδούσανε. Ἡ θεὰ Καλυψώ τὸν δέχτηκε μὲ μεγάλη καλωσύνη. Τὸν ἔντυσε μὲ ὁμορφα ροῦχα καὶ τὸν ἔτρεφε μὲ τὰ καλύτερα φαγιά. Τοῦ ἔδωσε ἀκόμη τὸ λόγο της, πὺς ἂν ἤθελε νὰ μείνει κοντά της γιὰ πάντα καὶ νὰ γίνη ἄντρας της, θὰ τοῦ ἔδινε νὰ πίνει ἀθάνατο νερὸ καὶ δὲ θὰ πέθαινε ποτέ. Θὰ εἶτανε πάντα νέος.

Ὁ Ὀδυσσεύς ὅμως εἶχε ἓνα μεγάλο καημό, πὺς νὰ γυρίσει στὴν πατρίδα του Ἰθάκη. Νὰ δεῖ τὴ γυναῖκα Πηνελόπη καὶ τὸ γιό του Τηλέμαχο, πὺ τὸν ἄφησε μωρό, ὅταν ἔφυγε, καὶ τώρα θὰ ἦταν παλληκάρι.

Καὶ ἡ θεὰ Καλυψώ σὰν εἶδε καὶ ἀπόσπευτε πὺς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν καταφέρει νὰ μείνει, τοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ φύγει. Ὁ Ὀδυσσεύς πῆγε στὸ δάσος, ἔκοψε μεγάλους κορμούς ξερῶν δέντρων, τοὺς ἔδεσε μὲ ξύλινα καρφιὰ καὶ σκάρωσε ἓνα μεγάλο πλεύσιμο. Ὑστερα τὸ ἔσυρε στὴ θάλασσα καὶ ἡ Καλυψώ τοῦ ἔβαλε μέσα ἓνα σωρὸ δῶρα καὶ τροφὲς γιὰ πολλὰς μέρες.

Ἔτσι ἀρμένιζε δεκαεπτὰ μερόνυχτα, ὅσπου ἀρχίσανε νὰ φαίνονται τὰ βουνὰ τοῦ νησιοῦ τῶν Φαιάκων, τῆς σημερινῆς Κέρκυρας. Ἐκείνη τὴν ὥρα τὸν εἶδε ὁ θεὸς τῆς θάλασσας Ποσειδώνας, πὺ γυροῦσε ἀπὸ τὴ χώρα πὺ κατοικοῦνε οἱ Αἰθίοπες. Ὁ Ποσειδώνας ἦταν πάντα ὠργισμένος μὲ τὸν Ὀδυσσεύα, γιὰτὶ εἶχε τυφλώσει τὸ γιό του Πολύφημο. Ὅταν εἶδε πὺς ὁ Ὀδυσσεύς κον-

τεύει πιά νὰ φτάσει στήν πατρίδα του, σήκωσε μιὰ δυνατή φουρτούνα καὶ τὸν ἔριξε μακριὰ ἀπὸ τὸ πλεούμενο. Ὁ Ὀδυσσεύς θαλασσοπάλεψε δυὸ μερόνυχτα, ὥσπου τὸν ἔριξαν τὰ κύματα στὸ νησι τῶν Φαιάκων, σὲ κάποιον ἐρημότοπο, ἐκεῖ πού χυνότανε ἓνα ποτάμι στὴ θάλασσα.

Ὅταν πάτησε στεριά, δὲν ἤξερε σὲ ποῖο μέρος τῆς γῆς βρισκότανε. Ἦταν πεθαμένος ἀπὸ τὴν κούραση καὶ ἀπὸ τὴν ἀϋπνία. Γι' αὐτὸ τὸ πρῶτο πράμα πού εἶχε νὰ κάμει ἦταν νὰ πέσει νὰ κοιμηθεῖ. Ἐκεῖ κοντὰ εἶχε ἓνα δασωμένο μέρος. Πῆγε καὶ ἔπεσε κάτω ἀπὸ δυὸ χαμόδεντρα καὶ τότε πῆρε ὁ ὕπνος.

Ὁ Ὀδυσσεύς στὸ νησι τῶν Φαιάκων.

Τὴν ὄρα πού κοιμότανε ὁ Ὀδυσσεύς, ἡ βασιλοπούλα τῶν Φαιάκων Ναυσικά, ἡ κόρη τοῦ βασιλιᾶ Ἀλκίνοου, εἶχε πάρει τὶς δούλες τῆς νὰ πάει στὸ ποτάμι γιὰ νὰ πλύνουν τὰ ρούχα τους. Ἀφοῦ τέλειωσε τὴν πλύση καὶ ἀπλώσανε τὰ πλυμένα στὸν ἥλιο, γιὰ νὰ διασκεδάσουνε ὥσπου νὰ στεγνώσουν, παίζανε μπάλα. Ἡ Ναυσικά πῆγε νὰ ρίξει τὴ μπάλα σὲ μιὰ κοπέλα καὶ ἡ μπάλα ἀστόχησε καὶ ἔπεσε στὸ ποτάμι. Τότες ὅλες μαζί ἔβγαλαν ἓνα ξεφωνητό, τόσο δυνατό, πού ὁ Ὀδυσσεύς ξύπνησε. Δὲν ἤξερε ποῦ βρίσκεται. Ὡστόσο ἀκούγοντας φωνὲς κοριτσιῶν πῆρε θάρρος καὶ ἔβγαλε μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους τὸ κεφάλι του.

Ὅταν τὸν εἶδανε τὰ κορίτσια, τρομάξανε καὶ σκόρπισαν. Μονάχα ἡ Ναυσικά στάθηκε θαρρετή. Τότες ὁ Ὀδυσσεύς τῆς εἶπε πὼς εἶναι ἓνας δυστυχισμένος ναυαγὸς καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τοῦ δώσει ρούχα νὰ σκεπάσει τὴ γύμνια του. Ἡ Ναυσικά τοῦ ἔδωσε πρόθυμα καὶ τὸν ὠδήγησε νὰ πάει στὸ παλάτι τοῦ πατέρα τῆς.

— Ὁ βασιλιάς Ἀλκίνοος, τοῦ εἶπε, εἶναι τόσο καλὸς καὶ πονόηυχος πὺν θὰ σὲ στείλει στὴν πατρίδα σου.

Ὁ Ὀδυσσεύς ἔκαμε ὅ,τι τὸν ὠρμήνεψε ἡ Ναυσικά. Κι ὁ βασιλιάς Ἀλκίνοος τὸν δέχτηκε μὲ καλωσύνη καὶ τὸν ἔβαλε νὰ φάει καὶ νὰ πιεῖ τρεῖς μέρες μὲ τὴ σειρά.

Ἔστερα τόνε ρώτησε ποιὸς εἶναι καὶ τί γυρεύει.

Ὁ Ὀδυσσεύς τότες τοῦ διηγήθηκε ὅλα τὰ πάθια του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν στείλει στὴν πατρίδα του Ἰθάκη, κι ὁ βασιλιάς Ἀλκίνοος πρόσταξε τοὺς Φαίακες νὰ ἀρματώσουνε ἕνα καράβι γιὰ ταξίδι. Ἔστερα ὁ Ἀλκίνοος καὶ οἱ Φαίακες ἔκαμαν τόσα δῶρα στὸν Ὀδυσσεύ, πὺν τοῦ γέμισαν τὸ καράβι. Τὰ παλληκάρια τῶν Φαίακων καθήσανε στὰ κουπιὰ καὶ ἔλαμναν γοργά. Ἔτσι δὲν ἀργήσανε νὰ φέρουνε τὸν Ὀδυσσεύ στὴν Ἰθάκη. Ὅταν φτάσανε πὰ κι ἀράξανε σὲ κάποιον λιμάνι, ὁ Ὀδυσσεύς ἦταν ἀποκοιμισμένος. Οἱ Φαίακες γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀνησυχήσουν, τὸν ἀπύθωσαν στὸ ἀκρογιάλι. Γύρω του ἀράδιασαν ὅλα τὰ δῶρα.

Ὁ Ὀδυσσεύς στὴν Ἰθάκη.

Ὅταν ξύπνησε ὁ Ὀδυσσεύς, δὲ γνώρισε ἀμέσως τὴν πατρίδα του κι ἄρχισε νὰ λέει μέσα του:

— Ποιὸς ξεύρει σὲ τί ἐρημόνησο μ' ἔχουνε παρατήσει καὶ τί ἔχω νὰ τραβήξω ἀκόμα.

Τότε φανερώθηκε μπρὸς του ἡ θεὰ Ἀθηνὰ καὶ τοῦ εἶπε, πὺν βρῖσκεται στὴν πατρίδα του Ἰθάκη. Τοῦ εἶπε ἀκόμα τὰ νέα τοῦ σπιτιοῦ του. Πὺν ἡ γυναίκα του Πηνελόπη τοῦ εἶναι πάντα πιστὴ καὶ τὸν περιμένει. Ὅστόσο πολλὰ ἀρχοντόπουλα τοῦ νησιοῦ καὶ ἄλλα γειτονικὰ μαζεύτηκαν στὸ σπίτι του, τρώωνε τὰ βόδια του καὶ ξεοδεύουν τὴν περιουσία του. Ἔτσι βιάζουν τὴν Πηνελόπη νὰ διαλέξει ἕνα ἀπὸ αὐτοὺς γιὰ ἄντρα της λέγοντας πὺν ὁ

Ὀδυσσεὺς χάθηκε πιά καὶ δὲν εἶναι γιὰ νὰ γυρίσει πίσω. Ἡ Πηνελόπη ὅμως πάντα ἐλπίζει.

Ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ ὀρμήνεψε κατόπι τὸν Ὀδυσσεὺς τί ἔπρεπε νὰ κάμει, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ ἐκδικηθεῖ αὐτοὺς τοὺς μνηστήρες. Νὰ πάει πρώτα σ' ἓνα μετόχι του, ὅπου

Ὁ Ὀδυσσεὺς στὴν Ἰθάκη.

βρισκότανε ὁ γέρος χοιροβοσκός του. Εὐμαιός. Νὰ τοῦ δώσει γνωριμία. Ἐκεῖ θὰ ἔρθει καὶ ὁ γιός του Τηλέμαχος καὶ θὰ τὸν γνωρίσει. Καὶ οἱ τρεῖς μαζί θὰ σκεφτοῦνε πῶς θὰ ξεκάμουνε τοὺς μνηστήρες.

Ἔτσι καὶ ἔκαμε. Κίνησε γιὰ τὸ μετόχι του καὶ ἐκεῖ γνωρίστηκε μὲ τὸ χοιροβοσκό του Εὐμαῖο καὶ μὲ τὸ γιό

του Τηλέμαχο. Κατόπι καὶ οἱ τρεῖς μαζί κινήσανε γιὰ τὴ χώρα καὶ μπήκανε στὸ παλάτι τοῦ Ο.

Ὁ Ὀδυσσεὺς στὸ παλάτι του.

Ὅταν φτάσανε στὸ παλάτι τοῦ Ὀδυσσεῦ, βρήκανε στὸ κατώφλι του νὰ τὸ φυλάγει ἓνα σκυλὶ πὸ τὸ λέγανε Ἄργο. Τὸν Ἄργο τὸν εἶχε ἀναθρέψει ὁ Ὀδυσσεὺς. Ἦταν πιά γερασμένος καὶ μόλις ζοῦσε. Ὅταν εἶδε τὸν Ὀδυσσεῦ τὸν γνώρισε, κούνησε τὴν οὐρὰ του καὶ ψόφησε.

Ὁ Τηλέμαχος πῆρε μέσα στὸ σπῆτι του τὸν Ὀδυσσεῦ σὰ ξένο, γιὰ νὰ μὴ τὸν γνωρίσουν οἱ μνηστῆρες καὶ φύγουν ἀπὸ τὸ φόβο τους. Κανένας δὲν τὸν γνώρισε. Μονάχα ἡ γριὰ δούλα του, ἡ Εὐρύκλεια, ὅταν τὸν ἔβαλε νὰ πλύνει τὰ πόδια, τὰ γνώρισε ἀπὸ ἓνα σημάδι πὸ εἶχε στὸ γόνατο ἀπὸ δάγκαμα ἀγριογούρουνου στὸ κνήγι.

Ἔτσι ἀγνώριστος ὁ Ὀδυσσεὺς ἔχοντας προστάτη του τὴ θεὰ Ἀθηνᾶ καὶ βοηθοὺς του τὸ γιό του Τηλέμαχο καὶ τὸ χοιροβοσκὸ Εὐμαιο, σκότωσε τοὺς μνηστῆρες. Κατόπι φανερώθηκε στὴ γυναῖκα του Πηνελόπη.

Ὁ Ὀδυσσεὺς ἀφοῦ τιμώρησε τοὺς μνηστῆρες, ξαναπῆρε τὰ καλά του καὶ ἔζησε ἡσυχος μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ μὲ τὸ γιό του Τηλέμαχο ὡς τὰ βαθεῖά του γεράματα.

ΤΕΛΟΣ

Ὁ Θησέας βασιλιάς τῆς Ἀθῆναι
Θάνατος τοῦ Θησέα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4ο

Η ΑΛΚΗΣΤΗ

» 31 — 33

Ἡ Ἀλκῆστη παντρεύεται τὸν Ἀδμητο
Ἀρρώστια τοῦ Ἀδμητου
Ὁ Ἡρακλῆς γλιτώνει τὴν Ἀλκῆστη ἀπὸ τὸν θάνατο

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5ο

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

» 34 — 42

Πελίας καὶ Ἰάσοντας
Ὁ Φρίξος καὶ ἡ Ἑλλη
Ἡ Ἀργώ
Τὸ ταξίδι
Ἡ Μῆδεια
Οἱ Ἀργοναῦτες φεύγουν ἀπὸ τὴν Κοχλίδα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6ο

Ο ΤΡΩΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

» 43 — 56

Ἡ Τροία
Τὸ μῆλο τῆς ὁμορφιάς
Ὁ Πάρις ἀρπάζει τὴν Ἑλένη
Οἱ Ἕλληνες ξεσηκώνονται γιὰ πόλεμο
Οἱ Ἕλληνες στὴν Αὐλίδα
Ἡ θυσία τῆς Ἰφιγένειας
Οἱ Ἕλληνες μπροστὰ στὴν Τροία
Ὁ θυμὸς τοῦ Ἀχιλλέα
Θάνατος τοῦ Πατρόκλου καὶ τοῦ Ἑκτορα
Ὁ θάνατος τοῦ Ἀχιλλέα
Ὁ Δούρειος Ἴππος
Ὁ γυρισμὸς τῶν Ἑλλήνων

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7ο

ΤΟ ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΜΑ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ

» 57 — 171

Οἱ κίονες

Λωτοφάγοι
Στή χώρα τῶν Κυκλώπων
Ἐκδίκηση τοῦ Ὀδυσσεῆα
Ὁ Ὀδυσσεῆας γλιτώνει ἀπὸ τὸν Κύκλωπα
Τὸ νησί τοῦ Αἰόλου
Τὸ νησί τῆς Κίρκης
Οἱ Σειρήνες
Σκύλλα καὶ Χάρυβδη
Τὸ νησί τοῦ Ἥλιου
Τὸ νησί τῆς Καλυψῶς
Ὁ Ὀδυσσεῆας στὸ νησί τῶν Φαιάκων
Ὁ Ὀδυσσεῆας στὴν Ἰθάκη
Ὁ Ὀδυσσεῆας στὸ παλάτι του

ΕΙΚΟΝΕΣ

Τὸ λιοντάρι τῆς Νεμέας	σελ.	9
Τὰ ἄγρια ἄλογα τοῦ Διομήδη	»	15
*Ὁ Εὐρυσθέας μόλις ἀντίκρυσε τὸν Κέρβερο δὲν ἤξερε ποῦ νὰ κρυφτῆ	»	21
*Ὁ Μινώταυρος τῆς Κρήτης	»	27
*Ἡ Ἄργῳ	»	38
*Ἡ Μήδεια ἔρριξε στὸ στόμα τοῦ δράκου τὸ ὑπνωτικὸ	»	40
*Ἡ ὠραία Ἑλένη	»	45
Πρὶν ζώσουν τὸ κάστρο τῆς Τροίας, ἔστειλαν πρέσβεις στὸν Πρίαμο	»	49
*Ὁ θάνατος τοῦ Ἀχιλλέα	»	53
*Ὁ Δούρειος ἵππος	»	55
*Ὁ Ὀδυσσεύς γλιτώνει ἀπὸ τὸν Κύκλωπα	»	62
Οἱ Σειρῆνες	»	64
*Ὁ Ὀδυσσεύς στὴν Ἰθάκη	»	70

0020561120

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

Βοηθητικά Βιβλία

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

Παλαιά Διαθήκη, Β. Πετρούνια.
Παλαιά Διαθήκη, Φ. Φωτοπούλου.
Παλαιά Διαθήκη, Π. Παναγοπούλου.
Παλαιά Διαθήκη, Ν. Γκινοπούλου.
Κατήχησις-Λειτουργική, Β. Πετρούνια
Κατήχησις-Λειτουργική, Φωτοπούλ.
Κατήχ.-Λειτουργική, Παναγοπούλου.

Καινή Διαθήκη, Β. Πετρούνια.
Καινή Διαθήκη, Φ. Φωτοπούλου.
Καινή Διαθήκη, Π. Παναγοπούλου.
Καινή Διαθήκη, Ν. Γκινοπούλου.
'Εκκλ. 'Ιστορία, Πετρούνια (έγκεκρ.).
'Εκκλ. 'Ιστορία, Φ. Φωτοπούλου.
'Εκκλ. 'Ιστορία, Π. Παναγοπούλου.

ΙΣΤΟΡΙΑ

Γ' Τάξεως

'Ιστορία Γ' τάξεως, Φ. Φωτοπούλου
'Ηρωϊκοί χρόνοι, Ν. Γκινοπούλου
'Ιστορία Γ' τάξ., Κ. Κιτρινιάρη
'Ηρωϊκοί Χρόνοι, Π. Παναγοπούλου
'Ιστορία Γ', Θεοδωρίδου - Λαζάρου

Δ' Τάξεως

'Ιστορία Δ., Φ. Φωτοπούλου
'Ιστορικοί Χρόνοι, Ν. Γκινοπούλου
'Ιστορία Δ., Κ. Κιτρινιάρη
'Ιστορικ. Χρόνοι, Π. Παναγοπούλου
'Ιστορία Δ', Θεοδωρίδου-Λαζάρου

Ε' Τάξεως

Βυζαντινή 'Ιστορία, Φ. Φωτοπούλου
Βυζαντινή 'Ιστορία, Ν. Γκινοπούλου
('Εγκεκριμένη)

Βυζαντινή 'Ιστορία, Β. Πετρούνια
('Εγκεκριμένη).
Βυζαντινή 'Ιστορία, Π. Παναγοπούλου
'Ιστορία Ε', Θεοδωρίδου-Λαζάρου
('Εγκεκριμένη).

ΣΤ' Τάξεως

'Ιστορία Νεωτ. 'Ελλάδος, Β. Πε-
τρούνια, ('Εγκεκριμένη).
'Ιστορία Νεωτ. 'Ελλάδος, Φ. Φω-
τοπούλου
'Ιστορία Νεωτ. 'Ελλάδος, Π. Πανα-
γοπούλου ('Εγκεκριμένη).
'Ιστορία Νεωτέρου 'Ελληνισμού,
Ν. Γκινοπούλου ('Εγκεκριμένη)
'Ιστορία ΣΤ', Θεοδωρίδου-Λαζάρου
('Εγκεκριμένη).

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ζωολογία Γ' και Δ' 'Ηλ. Γοντζέ
Ζωολογία Γ' και Δ', Π. Παναγοπούλου
Ζωολογία Ε' και ΣΤ', 'Ηλ. Γοντζέ
Ζωολογία Ε', Π. Παναγοπούλου
Ζωολογία ΣΤ', Παν. Παναγοπούλου
Φυτολογία Γ' και Δ', 'Ηλ. Γοντζέ
Φυτολογία Ε' και ΣΤ', 'Ηλ. Γοντζέ
Φυτολογία Ε', Παν. Παναγοπούλου
Φυτολογία ΣΤ', Παν. Παναγοπούλου
'Ανθρωπολογία, Η. Μπουλοχέρη

Φυσική Πειραματική, 'Ηλ. Γοντζέ
Φυσική Πειραματική, Θ. Θεοδωρίδη
Φυσική Πειραμ. Ε', Δ. Τσαμασφύρου
Φυσικ. Πειραμ. ΣΤ', Δ. Τσαμασφύρου
Φυσική Πειραμ., Π. Παναγοπούλου
Χημεία, Δ. Βούλγαρη
Χημεία, Θ. Θεοδωρίδη
Χημεία, 'Ι. Γεωργοπούλου
'Ορυκτολογία, Δ. Βούλγαρη
'Ορυκτολογία, Θ. Θεοδωρίδη

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

Γεωγραφία Γ' και Δ', Δ. Δημητράκου
Γεωγραφία Ε', Δ. Δημητράκου
Γεωγραφία ΣΤ', Δ. Δημητράκου
ΑΤΛΑΣ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟΣ

'Ανά την Πατρίδα μας (Γ. 'Ελλάδος
'Ο Κόσμος, Δ. Τσαμασφύρου
'Η Εύρωπη, Δ. Τσαμασφύρου
ΑΤΛΑΣ Παγκόσμιος (μὲ κείμενον)

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

Γραμματική, 'Ηλ. Γοντζέ, Δημοτικής
Γραμματική, > Καθαρευούσης
Γραμματική τῆς Δημοτικής, Γεωρ-
γαντοπούλου.

Γραμματική, Γ. Γιαννικοπούλου
Γραμματική, 'Ελ. Σταυρακάκη
Θέματα 'Εκθέσεων, Π. Βαβουλέ